

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ปริญญานิพนธ์
ของ
นุชนาฏ วรยศศรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

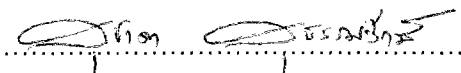
พฤษภาคม 2544

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

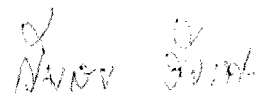
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานี้ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

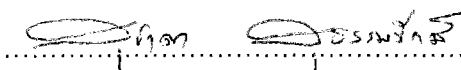
คณะกรรมการควบคุม

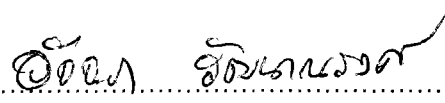

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพิจิตร)

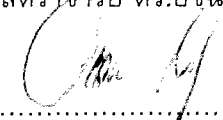

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์)

คณะกรรมการสอบ

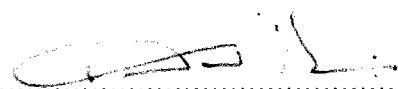

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพิจิตร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.อรณพ โพธิสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานี้ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2544

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความเมตตากรุณาเป็นอย่างดียิ่ง จากอาจารย์ ดร.สมสุข ชีระพีจิตร ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ สุธรรมรักษ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้าและข้อคิดในการทำวิจัย ตลอดจนการแก้ไขปรับปรุง และขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์ กรรมการสอบเพิ่มเติม และ ดร.อรรณพ โพธิสุข กรรมการสอบเพิ่มเติม ที่ได้ให้ คำแนะนำ รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ ภูษธร ณ อรุรยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ อันตระกูล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงมณี ดันติวงศ์ และ อาจารย์ พัสณี ด้วงพิบูลย์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบ ให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม ทำให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มณี เลิศปัญญานุช ผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ที่ให้การสนับสนุนศึกษาต่อและอนุญาตให้แจกแบบสอบถามในวิทยาเขต และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรพรรณ โคตมานุรักษ์ อาจารย์ ประเสริฐ ศศิธรโรจน์ชัย และอาจารย์แผนกวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจมาโดยตลอด

นุชนาฏ วรยศศรี

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
	ความสำคัญของการวิจัย.....	6
	ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
	ขอบเขตของการวิจัย	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
	สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	การจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้.....	9
	ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	11
	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	12
	ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน.....	16
	นิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	16
	เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	ภาษาอังกฤษ.....	19
	ปัจจัยด้านสังคม.....	23
	ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	23
	การส่งเสริมการเรียนของทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	ภาษาอังกฤษ.....	25
	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ....	27
	ปัจจัยด้านการเรียนการสอน.....	29
	บรรยากาศทางวิชาการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	29
	การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษกับ	
	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	30

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	35
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	51
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	51
วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สรุปผลการวิจัย.....	52
อภิปรายผล.....	55
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	62
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	63
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก ลักษณะรายวิชาภาษาอังกฤษ 1.....	78
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	80
ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ....	95
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม.....	102
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	104

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	คำร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว.....	46
2	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน.....	46
3	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้.....	47
4	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคมและ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้.....	49
5	ผลวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต พระนครใต้.....	49
6	สัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคมและปัจจัยด้าน การเรียนการสอน ในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้.....	50

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นหัวใจของความเป็นมนุษย์ เพราะถ้าปราศจากภาษามนุษย์ย่อมไม่ต่างจากสัตว์ ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้เพื่อติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดภูมิปัญญา ความรู้ วัฒนธรรม จริยธรรม ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนความเชื่อและจินตนาการที่มีอยู่ให้แก่อันและกัน(กาญจนา นาคสกุล. 2539 : 35) มนุษย์ทุกชาติมีภาษาของตนเป็นภาษาประจำชาติ เป็นภาษาที่แสดงความเป็นชาติ แต่มนุษย์ทั่วโลกมิได้พูดภาษาเดียวกัน ในโลกมีภาษาต่างๆ หลายร้อยภาษา มนุษย์จึงต้องเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้สามารถติดต่อกับคนต่างสังคมได้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่มิประโยชน์อย่างมาก ทั้งต่อตัวผู้เรียนเอง และต่อประเทศชาติ ในแง่ของตัวผู้เรียน การรู้ภาษาต่างประเทศเปรียบเสมือนการมีเครื่องมือเพิ่มเติมขึ้นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจนำไปใช้ประโยชน์ในการติดต่อกับบุคคลต่างชาติ หรือใช้แสวงหาความรู้ใหม่ๆ หรือใช้ในการประกอบอาชีพได้ ในส่วนของประเทศชาติอาจกล่าวได้ว่า ความเจริญของประเทศชาติย่อมต้องอาศัยความเจริญของคนเป็นพื้นฐาน ถึงแม้ว่าในความเป็นจริง ความเจริญของคนไม่จำเป็นต้องเกิดจากการมีความรู้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น การมีความรู้ในภาษาของตนเป็นอย่างดี ก็จะช่วยให้อาจแสวงหาความรู้และเป็นผู้เจริญได้ แต่ก็เป็นที่ยอมรับว่าการได้อาศัยความรู้ใหม่ๆ ที่มีอยู่มากมายเป็นภาษาต่างประเทศมาประกอบกับความรู้เดิม จะช่วยให้บุคคลมีความรอบรู้กว้างขวางยิ่งขึ้นอีกมาก และย่อมจะมีส่วนช่วยให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง (ศิริพร จันทานนท์. 2533 : 2)

ภาษาต่างประเทศที่ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมวลมนุษย์ คือ ภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันมีคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ หรือเป็นภาษาที่สอง หรือเป็นภาษาต่างประเทศ ถึง 1000 ล้านคน ร้อยละ 60 ของรายการวิทยุในโลกนี้ ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 70 ของไปรษณีย์ภัณฑ์ในโลกต้องจำหน้าเป็นภาษาอังกฤษ ร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์ถูกบันทึกเป็นภาษาอังกฤษ (Naisbitt. 1994 : 26) ส่วนในประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อประเทศเพิ่มขึ้นทุกขณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การคมนาคม การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ เป็นไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็วมากขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านต่างๆ เช่น การค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ฯลฯ ในชีวิตประจำวันของคนไทย อาจมีความสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับชีวิตการทำงานและสังคมของคนผู้นั้น คนไทยซึ่งไม่ได้มีอาชีพที่มีส่วนสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษก็ยังคงเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ เช่น ป้ายชื่อร้าน ป้ายโฆษณา

สินค้าต่าง ๆ มักจะมีฉลากแสดงแหล่งผลิต เครื่องหมายการค้า หรือ วิธีใช้เป็นภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย นอกจากนี้คนไทยยังรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งบางคำก็ออกสำเนียงเป็นไทย เช่น วาว สะกรุไร และบางคำก็ใช้เหมือนกับว่าเป็นคำภาษาไทย เช่น แชนวิช ทวี โซฟา ฯลฯ คำเหล่านี้ เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยแล้ว ผู้ฟังก็เข้าใจได้ นอกจากนี้ ยังอาจพบคำภาษาอังกฤษปะปนอยู่ใน เพลง ภาพยนตร์ สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษเข้ามาพร้อมกับความรู้ ศิลปะ วัฒนธรรม และสินค้าต่าง ๆ (ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. 2539 : 1-2) นอกจากนี้ สมศักดิ์ ปรีศนันทกุล (2543 : 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในอนาคตว่า "รัฐบาลได้แก้ไขพระราชบัญญัติการลงทุนให้ต่างชาติเข้ามาถือหุ้นได้เกินร้อยละ 50 และในปี ค.ศ. 2006 ประเทศไทยจะต้องเปิดตลาดการค้าเสรีตามเงื่อนไขขององค์การการค้าโลก(World Trade Organization หรือ WTO) ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นผู้บริหารระดับสูงจะเป็นคนต่างประเทศ หากไม่เตรียมความพร้อมให้เด็กไทย จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารและการว่างงานมากยิ่งขึ้น"

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษข้างต้น จะเห็นได้ว่าชีวิตของคนไทยต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบตลอดเวลา อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงเช่นนี้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับคนไทย และเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจจากคนทั่วไป และเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรทุกระดับ ไม่ว่าในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา นักเรียนทุกคนต้องมีเวลาเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ย 3-5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 8 ปี ตั้งแต่ระดับประถมเป็นต้นมา และวิชาภาษาอังกฤษยังเป็นวิชาหนึ่งที่ต้องสอบในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา จากข้อมูลเหล่านี้ น่าจะเชื่อได้ว่า นักศึกษาจะต้องมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่ปรากฏว่ามีได้เป็นเช่นนั้น ดังผลการวิจัยของ สุมิตรา อังวัฒนกุล ที่ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเป็นต้นไป จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต จำนวนประมาณ 300 ฉบับ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะงานวิจัยที่ศึกษาถึงพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน เช่น ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับต่าง ๆ ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและสูงกว่ามัธยมศึกษา ผลการวิจัยส่วนใหญ่สรุปได้ว่า ความสามารถของผู้เรียนในทุกระดับชั้นยังต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้(สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 190) ซึ่งผลการวิเคราะห์งานวิจัยนี้สอดคล้องกับ วิจิตร ศรีสอ้าน ที่กล่าวว่า ผลการวิเคราะห์ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยของทบวงมหาวิทยาลัยในวิชาภาษาอังกฤษ กข และภาษาอังกฤษ กขค โดยทำการวิเคราะห์ย้อนหลัง 3 ปี พบว่า นักเรียนที่สอบผ่านเกณฑ์ 50% มีเพียง 20% แสดงให้เห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร (วิจิตร ศรีสอ้าน. 2534 : 8)

สาเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษาของไทย ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร มีสาเหตุพอสรุปได้ดังนี้ (ศรีวิไล ดอกจันทร์. 2527 : 101 – 112 ; อ้างอิงมาจาก Aksornkool. 1980 : unpage)

1. ความไม่ชัดเจนและสมจริงของนโยบาย หลักสูตร และเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งความไม่ตระหนักในสิ่งเหล่านี้ของครู
2. คุณสมบัติของครูสอนภาษาอังกฤษ ครูส่วนใหญ่ยังขาดความรู้และทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งยังไม่มีเทคนิคความชำนาญ ในการสอนภาษาที่สอง เพราะขาดการฝึกฝนที่มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ
3. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ยังเน้นหนักที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจริงๆ
4. เหตุผลทางจิตวิทยาการเรียนรู้อีกภาษา การถ่ายโอนนิสัยในภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง เมื่อภาษาอังกฤษกับภาษาไทยมีลักษณะที่แตกต่างกันค่อนข้างมาก คือ เป็นภาษาคนละตระกูลกัน การถ่ายโอนจึงมีปัญหา
5. นักศึกษาไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษในสังคม เพราะเหตุที่ประเทศไทยเป็นสังคมภาษาเดียว จึงขาดแรงจูงใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และขาดทักษะเชิงภาษา อันจะเกิดจากการใช้ภาษานั้นในชีวิตประจำวัน

ปริญา เกื้อหนู (2538 : 45 – 53) ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาเพิ่มเติมดังนี้

1. ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาแตกต่างกัน ในบางมหาวิทยาลัยไม่สามารถที่จะคัดเลือกนักศึกษา ที่มีระดับความรู้ใกล้เคียงกัน เข้าเรียนภาษาอังกฤษได้ ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาก็คือ นักศึกษารู้เรื่องราวที่ทำการสอนได้ไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะไม่เข้าใจเลย บางคนเข้าใจเนื้อหาเมื่อฟังการสอน แต่บางคนรู้เรื่องนั้นดีแล้วจึงไม่สนใจบทเรียนเท่าที่ควร ความแตกต่างดังกล่าวนี้ นำไปสู่ความเบื่อหน่ายในการเรียน
2. นักศึกษาไทยส่วนมากจะมีความรู้สึกกลัว ไม่กล้าแสดงออก หรือไม่กล้าถาม เมื่อมีปัญหา ซึ่งการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะต้องมีความกล้าเปิดเผยที่จะแสดงออก พูดคุย หรือ ฝึกตามที่ผู้สอนได้สอนและให้ทำแบบฝึกหัด
3. วิธีการเรียนต่างกัน นักศึกษาแต่ละคนจะมีวิธีการเรียนที่ไม่เหมือนกัน นักศึกษาที่มีการเรียน ไม่สอดคล้องกับวิธีการสอนของผู้สอน ก็จะประสบปัญหาเรียนไม่เข้าใจ จึงทำให้ไม่อยากเรียน ซึ่งจะเป็นผลต่อเนื่องถึงเจตคติต่อภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษต่อไปในภายหน้า
4. ห้องเรียนใหญ่นักศึกษามากเกินไป ในบางมหาวิทยาลัยได้จัดห้องเรียนภาษาอังกฤษ ที่มีจำนวนนักศึกษามาก เช่น มีจำนวนประมาณ 50 -70 คน ซึ่งทำให้การสอนเกิดปัญหามาก เพราะการฝึกทักษะต่างๆให้แก่นักศึกษาทำได้ไม่ทั่วถึง

5. ปัญหาเรื่องอุปกรณ์การสอน เช่น การขาดอุปกรณ์ในการเรียนภาษา บางครั้งต้องใช้อุปกรณ์การสอนเพื่อถ่ายทอด หรือฝึกทักษะต่างๆแก่นักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาได้ผลดีกว่าเดิม ผู้สอนบางคนใช้อุปกรณ์ไม่เป็นก็อาจจะไม่ใช่เลย หรืออุปกรณ์อาจจะไม่มีประสิทธิภาพพอที่จะใช้สอน ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนการสอนเหล่านี้ ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเนื่องมาจากการถูกบีบบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ จากการวิจัยของมานิต บุญประเสริฐ และคณะ (2531 : 114) พบว่า มีนักศึกษาจำนวนมากเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเป็นวิชาที่ถูกบีบบังคับให้เรียนถึง 87.5% จากจำนวนนักเรียน 3,961 คน ที่ตอบแบบสอบถาม นักศึกษาที่ตอบว่าเรียนเพราะจำเป็น มีจำนวน 3,085 คน (77.8%) ตอบว่าไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ 18% เฉยๆ 43% และอยากเรียน 40% ส่วนผู้ที่ตอบว่าเรียนเพราะความสนใจตอบว่า ไม่อยากเรียน 10% เฉยๆ 38% และอยากเรียน 52% จะเห็นว่า ผู้ที่มีเจตคติว่าเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อเริ่มแรกเพราะจำเป็นมีความสนใจอยากเรียนภาษาเพียง 40% ขณะที่ผู้เรียนเรียนเพราะความสนใจ มีความอยากที่จะเรียนถึง 52% ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนทั้งระดับปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรีใน 3 คณะวิชาคือ คหกรรมศาสตร์ ศิลปกรรม และบริหารธุรกิจ ประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน คือ นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้จาก เมื่อปีการศึกษา 2542 ภาคเรียนที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลได้จัดทำข้อสอบกลาง ในวิชาภาษาอังกฤษ 1 ซึ่งเป็นวิชาบังคับพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทุกสาขาวิชาจะต้องเรียน และให้นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ของทุกวิทยาเขตใช้ข้อสอบนี้ เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในภาคการศึกษา ผลปรากฏว่า นักศึกษาของวิทยาเขตพระนครใต้ สอบได้คะแนนเฉลี่ยเพียง 12.35 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน

นอกจากนั้น จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ ของวิทยาเขตพระนครใต้ พอจะประมวลถึงสาเหตุของปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรได้ดังนี้คือ นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้าศึกษาในวิทยาเขตมักจะเป็นผู้ที่ไม่สามารถสอบผ่านการคัดเลือกของสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆมาแล้ว ฉะนั้นนักศึกษาเหล่านี้ จึงค่อนข้างอ่อนในด้านวิชาการ (พวงมณี ดันติวงศ์ และ พัสณี ดั่งพิบูลย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ.2543) นักศึกษาส่วนหนึ่งไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะสนใจเรียนเฉพาะวิชาแกนในสาขาวิชาเอกของตนเท่านั้น(บุญญาภา แจ้งสี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543) นอกจากนี้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ของนักศึกษาบางส่วนยังไม่ต่อเนื่อง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)ชั้นปีที่ 3 บางสาขาวิชา จะไม่มีเรียนวิชาภาษาอังกฤษเลยตลอดปี (รุจิพร บัวแก้ว และ บุศรินทร์ เดชดำรงศรี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ.2543) สาเหตุต่างๆเหล่านี้มีผลกระทบทำให้ นักศึกษาวิทยาเขตพระนครใต้มีสมรรถวิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ มีนักศึกษาเพียงส่วนน้อยที่สามารถเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี และเป็นผลกระทบทำให้นักศึกษาบางคนสำเร็จการศึกษาช้า เนื่องจากต้องเสียเวลาเรียนเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี บางคนต้องพ้นสภาพตามระเบียบการวัดผล ทำให้ต้องเสียอนาคตทางการเรียนไป

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศให้ได้ผลดี เช่น จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103 – 118) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ องค์ประกอบด้านการสอน ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน และเกณฑ์การประเมินผล องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ สติปัญญา ความสามารถ ความถนัด ทักษะ และแรงจูงใจในการเรียนภาษา และองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. 2539 : 46 – 50 ; อ้างอิงมาจาก Gardner and Lambert. 1972 : 1-136 ; Gardner. 1985 : 1-176) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนี้คือ เจตคติ แรงจูงใจ ความถนัดทางภาษา การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ ระดับสติปัญญา นิสัยในการเรียน เพศ ความรู้เดิม เวลาที่ใช้ในการเรียน คุณภาพการสอน และโอกาสในการเรียนรู้

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผนวกกับการอยู่ระหว่างการเตรียมตัวเข้าสู่ระบบประกันคุณภาพ ISO 9002 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ อาจารย์ของแผนกวิชาภาษาอังกฤษทุกคน จึงต้องการพัฒนาคุณภาพด้านการเรียนการสอน ผู้วิจัยในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษ จึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระในการศึกษาประกอบด้วยปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ นิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ในอันที่จะลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษา จากการที่นักศึกษาต้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา หรือ

ต้องสำเร็จการศึกษาล่าช้า และเพื่อเป็นการพัฒนานักศึกษาให้เป็นมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความสามารถเต็มตามศักยภาพ และนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อศึกษาต่อและประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า มีตัวแปรใดบ้างที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้สอนและผู้บริหาร ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางให้นักศึกษาได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการศึกษาตามกำหนดเวลามากขึ้น ซึ่งจะช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในการวิจัยนี้ใช้คะแนน ที่ได้จากการใช้แบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ 1 ซึ่งเป็นแบบทดสอบกลาง ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้นจำนวน 154 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย
 - 2.1.1 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

2.1.1.1 นิสัยในการเรียน

2.1.1.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.2 ปัจจัยด้านสังคม

2.1.2.1 ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว X

2.1.2.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ของที่บ้าน X

2.1.2.3 ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

2.1.3 ปัจจัยด้านการเรียนการสอน

2.1.3.1 บรรยากาศทางวิชาการ

2.1.3.2 การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยไว้ดังนี้

1. นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนที่นักศึกษากระทำเป็นประจำ ในการวิจัยนี้หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ กระทำเป็นประจำ ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ด้านการวางแผนในการเรียน การตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน การแบ่งเวลาในการเรียน การทำการบ้าน และการทบทวนบทเรียน

2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ท่าที ความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ภายหลังจากที่นักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวแสดงออกใน 2 ลักษณะ คือ

เจตคติเชิงนิมาน เป็นการแสดงความพึงพอใจ นิยมชมชอบ และมีความต้องการที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรือกล่าวได้ว่ามีพฤติกรรมในทางบวกต่อวิชาภาษาอังกฤษ

เจตคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงความเบื่อหน่าย ไม่ชอบ และคัดค้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรือกล่าวได้ว่ามีพฤติกรรมในทางลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนในแบบวัดเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ฐานะฐานะของผู้ปกครองนักศึกษาในงานวิจัยนี้ หมายถึง รายได้ต่อเดือนโดยประมาณของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยจัดแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูงตั้งแต่

20,001 บาท เป็นต้นไป ระดับปานกลาง ระหว่าง 10,000 –20,000 บาท และระดับต่ำ ต่ำกว่า 10,000 บาท

4. การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ส่งเสริม สนับสนุนให้นักศึกษา มีความสนใจมีความรู้ในภาษาอังกฤษมากขึ้น ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ส่งเสริม สนับสนุนให้นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ มีความสนใจมีความรู้ในภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

5. ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน หมายถึง ลักษณะปฏิสัมพันธ์ในสังคมกลุ่มเพื่อน นักศึกษา ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวนักศึกษากับเพื่อนในห้องเรียนหรือในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ด้านการคบเพื่อนที่สนใจ ภาษาอังกฤษ การใช้เวลาว่างทำกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับภาษาอังกฤษร่วมกัน

6. บรรยากาศทางวิชาการ หมายถึง สภาพการณ์ที่เอื้อต่อการเรียนการสอน ในงานวิจัยนี้ หมายถึง สภาพการณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่อาจารย์หรือวิทยาเขตจัดขึ้น เพื่อให้นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ สนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับบรรยากาศทางวิชาการ ด้านการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ และสื่อภาษาอังกฤษ

7. การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ หมายถึงความคิดเห็นของนักศึกษาต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด ในงานวิจัยนี้ หมายถึงบุคลิกลักษณะและวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์และวิธีการสอนของอาจารย์

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกซึ่งทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไป ที่วัดได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ได้รับจากการสอบวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543

สมมติฐานในการวิจัย

มีตัวแปรอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาศาสนาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ผู้วิจัยได้ศึกษา รวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอเป็นลำดับดังนี้ การจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การจัดการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเป็นสถาบันอุดมศึกษาสายอาชีพ ที่มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิต ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญา (ปวช., ปวส.) และ ระดับ ปริญญาตรี ให้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และมุ่งพัฒนาบุคคลให้มีความเชี่ยวชาญ ทางด้านปฏิบัติการ ความเจนจัดทางวิชาการ และคุณลักษณะที่จำเป็นตามลักษณะอาชีพ พร้อม ที่จะทำงานและสามารถปรับปรุงตนเอง ให้ก้าวหน้าทันต่อการพัฒนาเทคโนโลยี รวมทั้งปลูกฝัง ความมีระเบียบวินัย ความประณีต ความสำนึกในจรรยาอาชีพ คุณธรรม และ มีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่และสังคม ปัจจุบันสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีสถานศึกษาในสังกัดทั้งสิ้น 55 แห่ง โดยแบ่งเป็น 15 คณะ และ 40 วิทยาเขต ซึ่งแยกเป็นสถานศึกษาในกรุงเทพมหานครจำนวน 14 แห่ง และในภูมิภาคจำนวน 41 แห่ง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลรับผิดชอบจัดการเรียน การสอน 10 ประเภทวิชา ได้แก่ ช่างอุตสาหกรรมและวิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรกรรมและเกษตรศาสตร์ พณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ ศิลปกรรม คหกรรมและคหกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ และ นาฏศิลป์และดุริยางค์ โดย แบ่งเป็นหลักสูตรในระดับปริญญาตรีจำนวน 132 สาขาวิชา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 108 สาขาวิชา และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวน 27 สาขาวิชา (สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล. 2542 : 2-14)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เป็นวิทยาเขตที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง เปิดสอนในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ปวช. และ ปวส.) และ ระดับปริญญาตรี ปัจจุบันวิทยาเขต พระนครใต้ จัดการศึกษาในระดับและสาขาวิชา ดังนี้

1. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หลักสูตร 3 ปี แบ่งออกเป็น 4 สาขาวิชา คือ
 - 1.1 สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย
 - 1.2 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
 - 1.3 สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป
 - 1.4 สาขาวิชาศิลปกรรม

2. ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตร 2 ปี แบ่งออกเป็น 7 สาขาวิชาคือ

- 2.1 สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย
- 2.2 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
- 2.3 สาขาวิชาอุตสาหกรรมอาหาร
- 2.4 สาขาวิชาบริหารงานคหกรรมศาสตร์
- 2.5 สาขาวิชาการโรงแรม
- 2.6 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- 2.7 สาขาวิชาออกแบบพณิชยศิลป์
- 2.8 สาขาวิชาจิตรกรรมสากล

3. ระดับปริญญาตรี

- 3.1 หลักสูตร 4 ปี มี 4 วิชาเอก คือ
 - 3.1.1 วิชาเอกผ้าและเครื่องแต่งกาย – อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย
 - 3.1.2 วิชาเอกอาหารและโภชนาการ
 - 3.1.3 วิชาเอกอาหารและโภชนาการ - พัฒนาผลิตภัณฑ์
 - 3.1.4 วิชาเอกพัฒนาการครอบครัวและเด็ก
- 3.2 หลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่องจาก ปวส. มี 4 วิชาเอกคือ
 - 3.2.1 วิชาเอกผ้าและเครื่องแต่งกาย
 - 3.2.2 วิชาเอกอาหารและโภชนาการ – พัฒนาผลิตภัณฑ์
 - 3.2.3 วิชาเอกคหกรรมศาสตร์ทั่วไป – คหกรรมศาสตร์ศึกษา
 - 3.2.4 วิชาเอกการโรงแรม

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วินิจ โชติสว่าง (2542 : 18) อดีตอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้กล่าวถึงนโยบายไว้ว่า “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจะเน้นความสำคัญเรื่องมาตรฐานและคุณภาพให้มากขึ้น โดยคุณลักษณะของบัณฑิตที่จะผลิตออกไปนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ มีฝีมือในวิชาชีพที่จะทำงานได้ มีความรับผิดชอบ สุจริต มีความริเริ่มสร้างสรรค์ นอกจากวิชาชีพในสาขาแล้ว สถาบันพยายามพัฒนาความรู้ ความสามารถด้านวิชาศึกษาทั่วไปด้วย คือ ภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และพัฒนาศักยภาพที่จะก้าวหน้าทั้งในด้านศึกษาต่อและด้านตำแหน่งหน้าที่” และในปีพ.ศ. 2542 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ได้รับงบประมาณประมาณ 4 ล้านบาทจากสถาบัน ในการจัดสร้างห้องปฏิบัติการภาษา นอกจากนี้ผู้บริหารของวิทยาเขตพระนครใต้ ยังให้การส่งเสริม สนับสนุนอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ได้พัฒนาความรู้ความสามารถ โดยการส่งไปอบรมสัมมนาอยู่เป็นประจำ

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คณะวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะวิชา ศิลปกรรม และ คณะวิชาบริหารธุรกิจ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรอย่างน้อย 6 หน่วยกิต โดยนักศึกษาทุกคนต้องเรียน วิชาภาษาอังกฤษ 1 ซึ่งเป็นวิชาบังคับ จัดอยู่ในกลุ่มวิชาภาษา หมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่ง วัตถุประสงค์ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปมีดังนี้ (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. 2541 : ค)

1. เพื่อให้ความรู้พื้นฐานอันจำเป็น (Essential Knowledge) แก่นักศึกษาทุกคน สำหรับการเป็นพลเมืองดี
2. เพื่อเพิ่มพูนความเจริญงอกงามทางสติปัญญา (Intellectual Skill) อันจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถนำความรู้ ไปใช้ในการแก้ปัญหาชีวิต และช่วยจรรโลงสังคมให้เจริญรุ่งเรือง
3. เพื่อช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและอุปนิสัย ทักษะคิด และอุดมคติ ให้สมกับความเป็น บัณฑิต
4. เพื่อเป็นส่วนประกอบในความพร้อมของการศึกษาทุกแขนงวิชาชีพ และเตรียม การให้นักศึกษามีโอกาสเรียนวิชาศิลปศาสตร์จนถึงระดับเชี่ยวชาญเฉพาะอย่าง(Specialization)

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูผู้สอนจะประเมินผลการเรียนของนักเรียนว่า บรรลุ จุดประสงค์การเรียนหรือไม่นั้น ส่วนหนึ่งยังประเมินจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้น ในสภาพปัจจุบันจึงเป็นสิ่งที่น่าศึกษาว่า มีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนแตกต่างกัน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายไว้ ดังนี้ ฮูเซน และ โพสเทิลท์เวท (Husen and Postlethwaite. 1985 : 35). ให้ความเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งพอจะประมวลได้ว่า เป็นผลสะท้อนของความ รอบรู้ และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทักษะและความรู้กำลังพัฒนา และ กูด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) ว่าหมายถึง ความสำเร็จ (Accomplishment) ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะ อันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอน หรือ ผู้รับผิดชอบในการสอน หรือทั้งสองอย่างรวมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์ของการเรียนรู้ ที่เกิดจากการฝึกฝน อบรม หรือเกิดจากการสอนและสามารถตรวจวัดได้

ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จึงหมายถึงความสามารถในการแสดงออกซึ่งทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไป อันจะวัดได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างมากในวงการศึกษา แต่เป็นเรื่องที่มีความยุ่งยากและซับซ้อนมาก เพราะมีองค์ประกอบหรือปัจจัยต่างๆ มากมาย ที่เป็นตัวแปรที่ประสมประสานกัน ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

การศึกษาปัจจัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนหลายด้าน เช่น ด้านผู้เรียน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนการสอน เป็นต้น

บลูม (Bloom. 1976 : 167 - 176) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับระบบการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยกล่าวถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3 องค์ประกอบ คือ

๑. พฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด (Cognitive Entry Behaviors) ซึ่งหมายถึงความสามารถทั้งหมดของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน
๒. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective Entry Characteristics) หมายถึงสภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อเนื้อหาวิชา โรงเรียน และระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะต่างๆ ทางด้านจิตพิสัย ซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้ บางอย่างยังคงอยู่
๓. คุณภาพของการสอน (Quality of Instruction) ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำได้อย่างถูกต้องหรือไม่

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103 – 115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการด้วยกันคือ

1. องค์ประกอบทางการสอน ซึ่งประกอบด้วย
 - ก. คุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู
 - ข. โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน
 - ค. เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากแบบสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. องค์ประกอบในด้านตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย

ก. ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญา และ ความสามารถทางภาษา

ข. ความถนัด ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษา และ องค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

ค. ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทศนคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ

ง. ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน เจตคติที่มีต่อภาษานั้น ความมานะบากบั่นในการเรียนภาษานั้น และ การคัดค้านการปะปนของภาษานั้นกับภาษาของตนเอง

นอกจากนี้ องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ยังเป็นตัวกำหนดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้อีกด้วย เช่น ในสังคมที่มีโอกาสติดต่อกับประเทศเจ้าของภาษาในทุกๆ ด้าน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะกลายเป็นความจำเป็น และผู้เรียนมีโอกาสนอกห้องเรียนในการฟัง การพูดภาษานั้น ๆ ในชีวิตประจำวัน สภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้ จะมีผลกระทบต่อการบรรลุความสามารถในการใช้ภาษา และจะเป็นตัวกำหนดลักษณะการสื่อสารที่ปรารถนาจะให้มีขึ้นในตัวผู้เรียน

ชูมานน์ (Schumann. 1978 : 164) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือ ภาษาที่สองนั้น มีอยู่ 9 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านสังคม (Social Factors)
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Factors)
3. องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพ (Personality Factors)
4. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Factors)
5. องค์ประกอบด้านร่างกาย (Biological Factors)
6. องค์ประกอบด้านความถนัด (Aptitude Factors)
7. องค์ประกอบด้านบุคคล (Personal Factors)
8. องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ให้ (Input Factors)
9. องค์ประกอบด้านการสอน (Instructional Factors)

จากการศึกษาค้นคว้าของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (ติกันต์ เพียรธัญญกรณ์. 2539 : 46 – 50 อ้างอิงมาจาก Gardner and Lambert. 1972 : 1 – 136 ; Gardner. 1985 : 1 – 176) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง ว่ามีดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อนักเรียนที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home Environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน และเมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญ (Important Role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Positive Attitude) (Gardner. 1985 : 7 – 8)

2. แรงจูงใจ (Motivation) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) แรงจูงใจประเภทนี้เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนเพื่อจะนำภาษานั้น ไปใช้ประโยชน์ในการหางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือ มุ่งหวังเพื่อให้จบหลักสูตร หรือ เพื่อใช้อ่านเอกสาร ตำราในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้สะท้อนให้เห็นถึง ความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของผู้เรียน ที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา (Gardner and Lambert. 1972 : 114 - 115)

3. ความถนัดทางภาษา (Language Aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (Language Training) ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา (Gardner. 1985 : 24)

4. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่า การส่งเสริมของบิดามารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (Appreciate) และยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสืบไป ดังนั้นบิดามารดาจึงถือว่า มีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner. 1985 : 120 – 123)

5. ฐานะทางเศรษฐกิจ คนที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) หรือ คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner. 1985 : 52) เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงินจากบิดามารดา มักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ รวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 114)

6. ระดับสติปัญญา โดยทั่วไปแล้วสติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง ที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert. 1972 : 36 – 37)

7. นิสัยในการเรียน การมีนิสัยในการเรียนที่ดี (Good Study Habits) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert. 1972 : 126)

8. เพศ การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) รัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชาย ในเรื่องเจตคติ และ พัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กหญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในรัฐเมน ยังพบว่า เด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 43)

9. ความรู้เดิม เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จาก การทำการศึกษาถึงผลของความรู้เดิมกับนักเรียนมัธยมปลาย ในเมืองมินนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งใช้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา เป็นตัวแปรตัวหนึ่งเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ ในการทำ Correlation Matrix ผลการวิจัย พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ได้เข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 (Factor 1) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน (Gardner and Lambert. 1972 : 121 – 130)

10. เวลาที่ใช้ในการเรียน เวลาที่ใช้เรียนในแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง ที่มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมากโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มีมากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 9) นอกจากนี้แล้วถ้าในชั่วโมงเรียนเด็กนักเรียนสามารถตั้งสติ ไม่ปล่อยจิตใจให้ล่องลอยไปที่อื่น มีความสนใจในการทำบ้าน หรือ งานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลานาน ไม่มัวฝันเพื่อง (Day Dreaming) ในขณะที่เรียน จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

11. คุณภาพการสอน การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างการจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 1)

12. โอกาสในการเรียนรู้ โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าว คือ การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือ สถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการได้พูดคุย พบปะสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การได้รับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมภาษา

อังกฤษนอกชั้นเรียน โอกาสเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 9)

จากแนวคิดดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านสังคม และด้านการเรียนการสอน ซึ่งปัจจัยทั้ง 3 ด้านนี้สามารถใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน

* 1. นิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ไอเซนค์, อาร์โนลด์ และ มิลลิ (Eysenck, Arnold and Meili. 1972 : 92 -93) กล่าวถึงนิสัยว่าหมายถึง แนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นประจำ จนกลายเป็นพฤติกรรมที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ ดังนั้นนิสัยในการเรียนจึงเป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำ เรน (Wrenn. 1968 : 1 - 4) กล่าวว่า พฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งมาจากทักษะในการเรียนและเทคนิคในการเรียน ดังนั้น คำว่า นิสัยในการเรียน จึงมีความหมายใกล้เคียงและคล้ายคลึงกับคำว่าเทคนิคในการเรียน (Study Techniques) และทักษะในการเรียน (Study Skill) มาก

ตามความคิดเห็นของ อิงลิช และ อิงลิช (English and English. 1958 : 505) เทคนิคทางการเรียนหมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการเรียนซึ่งได้แก่ วิธีการศึกษาค้นคว้า กระบวนการแก้ปัญหา และ กระบวนการห่มุ่พวก ส่วนคำว่าทักษะในการเรียนนั้น กูด (Good. 1973 : 504) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการนำความสามารถพิเศษ หรือวิธีการมาใช้ในการเรียนซึ่งได้แก่ วิธีการอ่าน การจด ทำบันทึกย่อ และการสรุป และการศึกษาค้นคว้าถึงวัตถุดิบต่าง ๆ ในการเรียน

จึงอาจสรุปได้ว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง แบบแผนปฏิบัติการในการเรียนที่แต่ละบุคคลประพฤติปฏิบัติจนกลายเป็นนิสัย บุคคลใดมีทักษะหรือเทคนิคในการเรียนอย่างไรก็ย่อมส่งผลไปถึงนิสัยในการเรียนอย่างนั้น

เรน (Wrenn. 1968 : 1 - 4) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนของนักเรียนนั้นสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี หากมีนิสัยในการเรียนดีก็จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งตรงกันข้ามหากมีนิสัยที่ไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ส่วน แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 16) ได้ให้ความเห็นว่า นิสัยทางการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้ และได้เสนอแนะวิธีปรับปรุงนิสัยในการเรียน คือ

1. ต้องมีสุขภาพจิตที่ดี โดยปรับปรุงแก้ไขสุขภาพทั่ว ๆ ไป
2. ปรับปรุงแนวทางและวิธีการทำงานโดยมีการวางแผนแบ่งเวลาเรียน และ เวลาทำงานให้มีประสิทธิภาพ

3. ลดความกังวลและความตื่นตันประหม่าโดยการแก้ปัญหาความขัดแย้งในใจตนเอง
สมิธ (Smith. 1970 : 2 – 35) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างนิสัยในการเรียนที่ดีและจัดระบบวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. กำหนดตารางเวลาในการเรียน โดยแน่ใจว่าได้ให้เวลาแต่ละวิชาอย่างเพียงพอ และบังคับให้ตนเองปฏิบัติตามนั้น

2. จัดสถานที่เหมาะสมกับตนเองในเวลาทำงาน

3. ตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ ปราศจากสิ่งรบกวนจนกว่างานจะเสร็จ

4. ทำงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันให้เสร็จ

นอกจากนั้น สมิธ (Smith. 1970 : 25) ยังได้เสนอแนะวิธีสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี โดยให้ปรับปรุงด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การอ่าน องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ คือ ความเร็ว และความเข้าใจในเนื้อหา การอ่านที่รวดเร็วทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้มากขึ้น หรือ ทบทวนเรื่องเดิมซ้ำๆ ได้หลายครั้งในช่วงเวลาจำกัด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหานั้นผู้อ่านต้อง พยายามจำจุดมุ่งหมายของเรื่องที่อ่าน และจับใจความสำคัญของเรื่องนั้นได้

2. การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นใจความสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ของผู้เขียน เพื่อจำไว้หรือทำให้เห็นได้ง่าย ชัดเจน หรือแสดงจุดอ่อนที่ตนเองยังไม่เข้าใจ

3. การจดโน้ต การจดโน้ตส่วนสำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟัง จะช่วยให้จำได้ดีขึ้น

4. การทบทวน จำเป็นต้องทบทวนเรื่องที่ได้อ่านมาแล้วเพื่อคงความรู้แน่นๆ ไว้

5. การเขียน การเขียนรายงานหรือทำการบ้านไม่ได้ดีนั้น อาจเนื่องมาจากไม่รู้เรื่อง นั้นจริงๆ หรือไม่สามารแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นการเขียนได้ ซึ่งปรับปรุงได้ด้วยการ ศึกษาให้เข้าใจและฝึกฝนบ่อยๆ

6. การใช้ห้องสมุด ควรเข้าไปศึกษาค้นคว้าอ่านหนังสือต่างๆ เสมอ จะช่วยให้มีความรู้กว้างขึ้น

7. การใช้เครื่องมือช่วยในการเรียน เช่น แผนที่ ตาราง จะทำให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

แครร์รอล (สุจิตณา คณิตวานันท์. 2539 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Carroll. 1963 : unpage) เสนอว่า ผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้นั้นต้องสร้าง ลักษณะนิสัยดังต่อไปนี้

1. ต้องรู้จักปรับตนเองทั้งในด้านยุทธวิธีการเรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาที่ตนเรียน เช่น เมื่อทราบว่า ภาษาที่ตนเรียนนั้นยากและน่าเบื่อ จะต้องยอมรับความจริงข้อนี้ และจะต้อง คิดให้ตก ในที่สุดสภาพเช่นนั้นก็จะผ่านพ้นไป

2. ต้องรู้ว่าการสร้างนิสัยในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้น ผู้เรียนจะต้องพยายามจำ
3. ต้องพยายามเปลี่ยนความรู้ที่รับเข้ามาให้กลายเป็นความรู้ขั้นนำไปใช้
4. ต้องรู้จักใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารจริง
5. ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น หาโอกาสเรียนรู้ภาษาเสมอ รู้จักหาโอกาสทำความเข้าใจ คำ สำนวน ไวยากรณ์ รู้จักใช้เวลาทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น ดูหนัง อ่านหนังสือ อ่านวารสาร พูดคุยกับชาวต่างประเทศโดยไม่กลัวผิด

ศรีระพร จันทโนทก (2538 : 86) ได้ศึกษา ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยศึกษากับนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ชลธิชา จินดากุล (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เช่นเดียวกับ ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68 – 70) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,100 คน ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ ยังมีผู้ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง นิสัยในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น

เดสซีเดอร์ราโต และ โคสกินเนน (Desiderato and Koskinen. 1969 : 162 – 165) ได้ศึกษาว่า ความวิตกกังวลจะมีผลทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาต่ำลงหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงปีที่ 1 ในวิทยาลัยคอนเนคติกัต จำนวน 94 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกเอา 20% ของนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงสุดและต่ำสุด จากแบบวัดความวิตกกังวล (Heineman Forced-choice Anxiety Scale) ผลปรากฏว่า ความวิตกกังวลเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ดี นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูง จะมีนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี ส่วนนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีนิสัยในการเรียนที่ดี และนิสัยในการเรียนกับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ต่อมาโทซี และมอร์เลย์ (กุลวดี ตรียานนท์. 2536 : 20 ; อ้างอิงมาจาก Tosi and Morley. 1971 : 347 – 350) ได้ศึกษาและทดลองให้เห็นว่า นิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม

คือ กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนด้วยกระบวนการบางอย่าง เพื่อให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกพอใจ เกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนและวิธีการเรียน อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเทคนิคของ โรบินสัน(The Robinson SQ 3 R) เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า นิสัยในการเรียน ถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

แอนนิส และเคนท์ (Annis and Kent. 1978/1979 : 92 – 95) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคทางการเรียน วิธีการเรียนที่ชอบ ความคุ้นเคยในการอ่านเรื่องที่กำหนดให้ โดยศึกษากับนักศึกษา 262 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเวลาทบทวนก่อนการสอบได้คะแนนดีกว่ากลุ่มที่ไม่มีเวลาทบทวน

2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ดังนี้ เจตคติ(Attitude) หมายถึงท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง(พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 : 149) เป็นความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น พฤติกรรมเช่นนี้ไม่อาจสามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสังเกตและวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น โดยอาจแสดงให้เห็นได้ในลักษณะความเชื่อ ท่าทาง ความคิดเห็น (สมบุญรณ ชิตพงศ์. 2519 : 14) ส่วน กมลรัตน์ หล้าสูงรังษ (2528 : 172) ได้ให้ความหมายว่า เจตคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบเรียกว่า เจตคติที่ดีหรือเจตคติทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยง เมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบเรียกว่า เจตคติที่ไม่ดีหรือเจตคติทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับ เซอร์สโตน (Thurstone. 1964 : 49) ที่กล่าวว่า เจตคติเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาอย่างหนึ่งที่สังเกตได้ไม่ง่าย เป็นความเอนเอียงภายใน แสดงออกให้เห็นได้โดยพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เจตคดียังเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอีกด้วย

นอกจากคำว่า“เจตคติ”แล้ว ยังมีคำอีกคำหนึ่งที่มักใช้ควบคู่กันไปคือ คำว่า “แรงจูงใจ” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของคำทั้งสองไว้ดังนี้

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 243) อธิบายความหมายของเจตคติว่า หมายถึงความสนใจ ซึ่งเป็นสภาวะจากแรงผลักดันภายในตัวบุคคล หรือ หมายถึง ความรู้สึกเห็นด้วยหรือเป็นปฏิกิริยาต่อสิ่งนั้น ๆ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่บุคคลนั้นอาจไม่มีความสนใจ แต่มีแรงผลักดัน ที่เกิดจากภายนอก หรืออาจหมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจหรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามต่องานนั้น แฮนคอค (Hancock. 1972 : 127) ได้กล่าวไว้ว่า เจตคติ

หมายถึง ความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นไปในทางบวกหรือลบ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง ความเต็มใจของบุคคลที่จะใช้ความพยายามในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ บราวน์(Brown. 1980 : 114) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งของเจตคติ

จากข้อสรุปที่แต่ละคนได้กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทั้งเจตคติและแรงจูงใจต่างก็เป็นองค์ประกอบ ที่ทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ (Affective Factors) ที่มีผลต่อการกระทำและความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 20) ที่กล่าวไว้ว่า เจตคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา เจตคติจะมีการพัฒนามาตั้งแต่ในครอบครัวของผู้เรียน กล่าวคือมีการพัฒนามาก่อนที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้อาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษา ถ้ามีเจตคติในทางบวกต่อภาษานั้น และใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษา รวมทั้งมีเจตคติในทางบวกต่อกลุ่มชนที่ใช้ภาษานั้น

สุดฤทัย มุขยวงศา (2533 : 7) ได้อธิบายเจตคติต่อการเรียน ว่าเป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก เพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียน และ ระบบการศึกษา เกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งอาจแสดงออกได้ 2 ด้าน คือ

1. เจตคติในทางที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา
2. เจตคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

นอกจากนี้จารุลักษณ์ พินพรหมราช (2528 : 8)กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียนหมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อการเรียน โดยเฉพาะความรู้สึกที่มีต่อครู และการยอมรับคุณค่าของการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ วิชชุตา เดียวกุล(2529 : 14)ที่กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อครู ต่อการศึกษา ทั้งทางด้านการเรียนการสอน ครอบคลุมเนื้อหา 2 ประการ คือ การยอมรับตัวครู และการยอมรับคุณค่าทางการศึกษา ซึ่งวัดได้โดยแบบสำรวจเจตคติทางการเรียน

จากความหมายของเจตคติต่อการเรียนที่กล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อของนักเรียน ที่มีต่อประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ไม่ว่าจะเป็นครู เพื่อน วิชาเรียน สภาพที่เอื้อต่อการเรียนที่โรงเรียนและที่บ้าน ซึ่งส่งผลให้แสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของ ความพึงพอใจ เห็นด้วย สนใจมาเรียนสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถ และ พฤติกรรมของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

2. เจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะของการติ ไม่เห็นด้วย ไม่สนใจ ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่ชอบ และไม่ยอมรับความสามารถและพฤติกรรมของครู ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 231) ได้สรุปลักษณะทั่วไปของเจตคติไว้ว่า เจตคติเกิดจากการเรียนรู้หรือได้รับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล มีใช้สิ่งที่ติดตัวมาแต่เกิด เป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม สามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่นเดียวกับ ทริยแอนดิส (Triandis, 1971 : 143) ที่กล่าวว่า เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น การได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลอื่น สื่อมวลชน หรือ การได้รับประโยชน์โดยตรง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบด้านความคิด ความเข้าใจ มีผลทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

นอกจากนี้ อัจฉรา สุขารมณ (2527 : 184) ได้เสนอแนะวิธีการเปลี่ยนแปลง แกไขเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน คือ การให้การแนะแนวหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง ถ้ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาเรียนอาจพูดถึงประโยชน์ที่ได้จากการเรียน และอาจใช้พลังกลุ่มช่วยในการเปลี่ยนแปลงนิสัยไม่ดีบางอย่าง และมีการให้แรงเสริมประเภทต่างๆ โดยเลือกหาแรงเสริมที่ตรงกับความต้องการของเด็ก และในทำนองเดียวกัน กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 233) ก็ได้เสนอแนะวิธีการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน คือ ให้การแนะแนว โดยชี้แนะแนวทางการปฏิบัติต่อการเรียนรู้ให้ถูกต้องและเหมาะสม ชี้ให้เห็นคุณค่าและโทษอย่างแท้จริง โดยเฉพาะชี้ให้เห็นคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ พยายามให้การเสริมแรงที่ตรงกับความต้องการ แก่เด็กแต่ละคน เพื่อให้กำลังใจที่เรียนรู้มากกว่าการใช้การลงโทษและพยายามให้เด็กได้ลงมือกระทำเอง

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย นั้น อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn, 1975 : 221- 225) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ด้านความถนัด เจตคติ และแรงจูงใจ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน และ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน จำนวน 1,200 คน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ เอกฉัตร พัทธราช (2528 : 47 – 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง“ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัย

พลศึกษาในภาคกลาง” ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชลธิชา จินตกุล (2530 : 398 – 399) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพฯ พบว่า เจตคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001($r_{xy} = 0.4183$) ซึ่งสอดคล้องกับ ยუნซุ วิพชานนท์ (2533 : 386 – 387) ที่พบว่า เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยสามารถทำนายคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 1.79

ส่วน ศิกานต์ เพียรบุญญกรณ์ (2539 : 218) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แต่เป็นโดยอ้อม

งานวิจัยในต่างประเทศ ปรากฏผลการวิจัยในทำนองเดียวกัน เช่น ผลงานวิจัยของ การ์ดเนอร์(Gardner. 1985 :156- 159) ที่ทำการศึกษา โดยใช้รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (A Causal Model) กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาที่สองในปีแรก จำนวน 140 คน ผลการวิจัยพบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศส จะก่อให้เกิดแรงจูงใจทั้งแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ นักวิชาการท่านอื่นๆอีก เช่น ผลงานวิจัยของ โบโนโม(Bonomo. 1990 : 437 – A) ที่ศึกษา ลักษณะทางจิตพิสัย ของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษากับนักเรียน 6 คน โดยใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติชีวิต นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-depth Interviews) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ ไรศภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตนเอง การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

ไซออน (Sion. 1993 : 4239 – A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติแรงจูงใจและความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการทดสอบของการ์ดเนอร์ (A test of Gardner's Model) จุดมุ่งหมายในการศึกษา คือ การหาความสัมพันธ์

เชิงสาเหตุระหว่าง เจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวลในการเรียน และอิทธิพลของตัวแปรเหล่านี้ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเซาท์เซอรัน แคลิฟอร์เนีย ใช้แบบทดสอบวัดเจตคติและแรงจูงใจที่พัฒนาโดย การ์ดเนอร์ (Gardner) และ สไมท์ (Smythe) แบบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบวัดเกี่ยวกับ ความเข้าใจในการอ่านและการฟัง เรียงความ ไวยากรณ์ และการสอบปากเปล่า ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับเจตคติซึ่ง ประกอบไปด้วยส่วนอื่นๆ และเจตคติที่มีต่อสถานการณ์การเรียนรู้อาจทำให้เกิดแรงจูงใจ ซึ่ง แรงจูงใจจะเป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการลดความวิตกกังวลเป็น สาเหตุทางอ้อมที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วน ยามัวร์ (Yamoore, 1986 : 3626 – A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษานานาชาติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษานานาชาติ ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในมหาวิทยาลัยโอไฮโอ จำนวน 93 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดเจตคติและแรงจูงใจของ การ์ดเนอร์ และ แลมเบอร์ท (Gardner and Lambert) และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 3 ชุด ซึ่งประกอบด้วย ข้อสอบวัดความสามารถทางภาษาโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยมิชิแกน แบบสอบวัดความเข้าใจ ในการฟังของมหาวิทยาลัยมิชิแกน และ แบบสอบวัดทักษะการเขียนของมหาวิทยาลัยโอไฮโอ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับ ทริสท์ และ โรเบิร์ต (Trieste and Robert 1986 : 2218 – A) ได้วิจัยพบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชาวเปอร์โตริกันจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลและเอกชนทั่วประเทศเปอร์โตริโก้น้อยมาก

ปัจจัยด้านสังคม

1. ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ฐานะ เศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักศึกษา อันได้แก่ รายได้ ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัว เป็นปัจจัยด้านสังคมประการหนึ่งที่มีความ สำคัญ เพราะเมื่อฐานะเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัวต่างกัน ย่อมจะส่งผลถึงค่าใช้จ่ายใน การเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ซึ่งอาจจะมีผลกระทบถึงผลการเรียนด้วย ดังผลการวิจัย ของ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านบิดามารดา ด้านนิสิต และด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่1 ในปีการศึกษา 2524 จำนวน 2,650 คน ปีที่3 จำนวน 2,541 คน ผลการวิจัยพบว่า รายได้ของบิดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนิสิตชั้นปีที่3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กึ่งกมน ทวีชชาติวิทยากุล (2532 : 138) ทำการวิจัยพบว่า กลุ่มนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระบบโรงเรียน สอบวิชาภาษาอังกฤษ กข. ในการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย และกลุ่มนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายบุคคลภายนอก สอบวิชาภาษาอังกฤษ กขค. ในการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ที่มีบิดามีรายได้สูง สามารถทำคะแนนสอบจัดระดับชั้นเรียน วิชาภาษาอังกฤษได้สูงด้วย แสดงว่า รายได้ของบิดามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนสอบจัดระดับชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิกา คิลปอนันต์ (2521 : 291 – 315) ที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับชั้นปีที่ 1 พบว่า นิสิตที่มีบิดาที่มีรายได้สูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตที่มีบิดามีรายได้ต่ำ แต่ขัดแย้งกับ งานวิจัยของศรีระพร จันทโนทก (2538 : 86) ซึ่งศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ โดยศึกษากับ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 1,774 คน พบว่า ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ เลิศพร ภาระสกุล (2527 : 34) ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มที่มีบิดามีรายได้ปานกลางมีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีบิดามีรายได้สูง

ส่วนศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของปาจริย์ วัชชวัลลคุ (2527 : 70)

ในต่างประเทศ เว็ริงตัน(สุมัลลิกา อุดาการ. 2537 : 18 ; อ้างอิงมาจากWorthington. 1971 : 7 – 10) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ รายได้ของครอบครัว โดยแบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับกลางและระดับต่ำ พบว่า ผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับปานกลางและระดับสูง ให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กในความปกครอง สูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แกร์สัน, คิงสตัน และ แมคโดนัลด์ (Garrison, Kingston and McDonald. 1966 : 415) ที่ศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กเรียนได้ดีหรือไม่ดี พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อย ย่อมจะขาดประสบการณ์ต่างๆที่จะช่วยในการเรียนรู้ ส่วนแอสติน (Astin. 1964 : 219 – 227) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพล ทำให้นักศึกษาต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษา พบว่านิสิตส่วนใหญ่ที่ต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษานั้น เนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งขัดแย้งกับ คาร์มัส(Karmas. 1975 : 7081 –A) ได้ศึกษา ตัวแปรเกี่ยวกับสภาพทางเศรษฐกิจสังคมและตัวแปรอื่นๆ กับผลการเรียนใน

มหาวิทยาลัย และพบว่า สถานะทางเศรษฐกิจสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในมหาวิทยาลัย

2. การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ครอบครัวใดที่หัวหน้าครอบครัวมีการศึกษา เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคม จะทำให้บุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรหลาน จะได้รับการสนับสนุนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษมาให้ อ่าน ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนเรียนพิเศษทางด้านภาษาหรือไปเรียนภาคฤดูร้อน (Summer Course) ที่ประเทศเจ้าของภาษา นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่ในลักษณะนี้ ก็มีแนวโน้มที่จะรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้สามารถเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1973 : 235-245) ได้จำแนกบทบาทของบิดามารดาผู้ปกครอง ต่อการเรียนรู้ภาษาเป็น 2 ชนิด คือ

1. บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role)

บทบาทชนิดนี้ หมายถึงการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยการกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และ ส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

2. บทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (Passive Role)

บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน ตามความคิดของการ์ดเนอร์ บทบาทชนิดนี้ มีความสำคัญกว่าบทบาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียนเรียน บทบาทชนิดนี้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษา

จากงานวิจัยต่างๆที่ผ่านมา พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn, 1976 : 221-225) ได้ศึกษาพบว่า ความสนใจของบิดามารดาในผลการเรียนของลูกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วน ชเนติ สวัสดิ์ดิษฐ์ (2527 : 68-76) ได้ศึกษาพบว่า การสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 และ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : 45-46) ได้ศึกษาพบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา

อังกฤษในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ในปี 2533 ปราโมทย์ ครองบุญศรี (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า การได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

โดยทั่วไปแล้ว การที่ผู้ปกครองมีการจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ จัดอุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือ และให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุน และส่งเสริมกำลังใจแก่นักเรียน จะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล. 2533 : 111-112)

นอกจากนี้การที่บิดาหรือมารดาว่า บุตรทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือไม่ และการที่บิดาหรือมารดาให้ความช่วยเหลือบุตรในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นตัวทำนายระดับคะแนนของบุตรได้ดี (Broxie. 1988 : 2806 - A) และจากการศึกษาของ บราเชียร์ (Brashear. 1993 : 2131 - A) ยังพบอีกว่า บิดามารดาและพี่ๆ มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน และการมีส่วนร่วมของสมาชิกในครอบครัวจะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การให้กำลังใจและการกระตุ้นให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ก็ยังจะช่วยให้นักเรียนเพิ่มความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ บิดามารดาและบรรดาญาติพี่น้องที่ทำตัวเป็นพี่ที่ปรึกษาหรือเป็นพี่เลี้ยง จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น

คอตเทน (Cotten. 1994 : 2520 - A) ได้ศึกษาพบว่า เจตคติในการอ่านของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียน และเจตคติในการอ่านของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กนักเรียน นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เจตคติในการอ่านของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางบวก กับเจตคติในการอ่านของนักเรียน และเมื่อบิดามารดาส่งเสริมให้บุตรมีเจตคติที่ดีในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและเงินทอง ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ให้กำลังใจแก่เด็กเมื่อเด็กประพฤติปฏิบัติดี และ คอยติดต่อกับครูผู้สอนอยู่เสมอ จะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Tsai. 1993 : 3129 - A)

ส่วน การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 24, 109 - 113, 156 - 159) ได้สรุปตัวแปร การส่งเสริมการเรียนภายในครอบครัวไว้ว่า การส่งเสริมภาษาอังกฤษในครอบครัวเป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยผ่านทางเจตคติต่อ

การเรียนรู้และการจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กิจกรรมภาษาต่างประเทศ นอกชั้นเรียน โดยการัดเนอรี่ให้เหตุผลว่า การที่บิดามารดาให้การส่งเสริม ตลอดจนให้กำลังใจ แก่บุตรหลาน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี และเกิดการจูงใจ ไม่ว่าจะเป็นการจูงใจเชิงเครื่องมือและการจูงใจเชิงบูรณาการ ในการเรียน ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้นักเรียนที่ได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา จะมีโอกาสที่ได้ฝึกฝน หรือการฝึกหัด ตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ (Practical Advantage) เช่น กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นต้น

3. ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ ในกลุ่มเพื่อนภายในสถาบันอุดมศึกษา เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลที่สำคัญต่อนักศึกษาประการหนึ่ง เพราะเมื่อนักศึกษาเข้ามาอยู่ในสถาบัน ก็ต้องมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับอาจารย์และเพื่อน นักศึกษาด้วยกัน ซึ่งความคิดอ่านของนักศึกษาย่อมได้รับอิทธิพลจากบุคคลเหล่านั้น แต่เนื่องจาก จำนวนกลุ่มเพื่อนมีมากกว่าจำนวนอาจารย์ และโอกาสของการปฏิสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนมี มากกว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ ดังนั้นความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อชีวิต ความเป็นอยู่และ พัฒนาการทุกด้านของนักศึกษาในสังคมของสถาบัน (วิไลวรรณ พิธิยานุวัฒน์ และ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2519 : 21)

ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษานั้น ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2518 : 134) แบ่งลักษณะ ความสัมพันธ์ออกเป็น 2 แบบคือ

1. ความสัมพันธ์ทางอารมณ์ หมายถึงกิจกรรมความรู้สึกทางอารมณ์ เช่น การบันเทิง การเลี้ยงสังสรรค์ การกีฬา การเชียร์ การข่มขู่กดดัน ลักษณะความสัมพันธ์เช่นนี้ควรเกิดขึ้นและ ดำเนินไปอย่างเหมาะสมเฉพาะในครอบครัวและเครือญาติเท่านั้น ความสัมพันธ์ประเภทนี้ถ้าใช้ ในสถาบันอื่นที่นอกเหนือจากครอบครัวแล้ว ย่อมเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เพราะไม่ได้เกิดขึ้นด้วย เหตุผลและหลักการที่ดี

2. ความสัมพันธ์ทางปัญญา เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนรากฐานของหลักการ และ เหตุผล อาศัยความรู้สึก ความคิด เหตุผล และสติปัญญาเป็นเครื่องเชื่อมโยง เช่น ความรู้ของ เพื่อนร่วมงาน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่าง นักศึกษารุ่นพี่กับนักศึกษารุ่นน้อง ต้องการตัดสินใจพิจารณาโดยอาศัยเหตุผล หลักการและความรู้เป็นหลัก คนที่มีเหตุผล มีหลักการ ดีกว่าย่อมถูกต้อง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากความสัมพันธ์ชนิดนี้ ได้แก่ การอภิปราย การพูด ถกเถียง การประชุมสัมมนาในเรื่องความรู้ การเสียสละกำลังกายกำลังใจร่วมกัน ความสัมพันธ์ เช่นนี้จะเกิดขึ้นและดำเนินไปด้วยดีอย่างเหมาะสมในสถาบัน เป็นความสัมพันธ์ที่มีความยั่งยืน มั่นคง และเป็นความสัมพันธ์ที่สำคัญสำหรับกลุ่มเพื่อน

นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 45 – 46) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของ กลุ่มเพื่อนไว้ดังนี้

1. เป็นกลุ่มที่จะประสานชีวิตจากสังคมในบ้านไปสู่สังคมมหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษาได้รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่ง
2. เป็นกลุ่มที่สนับสนุน และเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมายทางพุทธิปัญญาของการศึกษาในมหาวิทยาลัย
3. เป็นกลุ่มที่สนับสนุน สนองอารมณ์จิตใจ และความต้องการของนักศึกษา ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับอาจารย์ ห้องเรียน และมหาวิทยาลัย
4. เป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเรียนรู้และเข้าใจชีวิตการอยู่ร่วมกัน การสมาคม และการทำงานกับคนที่มีความหลังแตกต่างกันได้ดี
5. กลุ่มเพื่อนอาจมีการยุยงให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ กระตุ้นให้เกิดความคิดหรือประสบการณ์ใหม่ๆ ให้กำลังใจในการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษา หรือทางกลับกัน ก็อาจจะช่วยกันบำรุงรักษาสภาพให้คงเดิมไม่ยอมเปลี่ยนแปลง
6. นักศึกษาที่เรียนไม่ค่อยดีหรือมีความผิดหวัง กลุ่มเพื่อนจะช่วยให้นักศึกษาเลือกทางออกทางอื่น หรือช่วยให้มีภาพพจน์ในทางบวก โดยจะสนับสนุนให้สนใจต่อสิ่งอื่นที่มีใช้การศึกษา

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนกับผลการเรียนปรากฏผลดังนี้

บอยด์ (Boyd. 1979 : 175) ได้ทำการวิจัยเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาผิวดำ จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (ค.ศ. 1970 – ค.ศ. 1979) พบว่า การเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เห็นได้ชัดในช่วง 10 ปี วัดได้จากลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน หรือสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ส่วน ดวงกมล มลารัตน์ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ สรุปผลการวิจัยออกมาสอดคล้องกัน คือ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนด้านการคบเพื่อนที่สนใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รัตนา ดวงแก้ว (2527 : 155) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง เชาวปัญญา สภาพแวดล้อมทางปัญญา และฐานะทางสังคมมีติดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 314 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วน จุไร ชุมรัมย์ (2526 : 176) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำการศึกษากับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซอง และ แฮทตี (Song and Hattie. 1984 :1269 – 1281) ได้กำหนดให้กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรองค์ประกอบตัวหนึ่งของตัวแปรอัตโนทัศน์ทางสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวแปรสาเหตุในการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ซึ่งวัดจากคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรอัตโนทัศน์ทางสังคม ส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ส่วน เดวิด (David. 1971 : 5789-A) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นมาก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงกว่า นักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นน้อย ส่วน แอสติน และ พาโนส (Astin and Panos. 1969 : 141) ได้วิจัยพบว่า ในการเลือกสาขาวิชาและอาชีพของนักศึกษา มักคล้ายตามกลุ่มเพื่อน เช่น ในวิชาประเภทวิศวกรรม การสอนกฎหมาย และธุรกิจ ทั้งนี้เนื่องจากการเลือกวิชาและอาชีพของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับค่านิยมของกลุ่มเพื่อน

นอกจากนี้จากการศึกษาของ มั่นเกียรติ โกศลนิรันดร์ (2527 : 195) พบว่าผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาของวิทยาลัยครูกลุ่มภาคตะวันตก มีทัศนะสอดคล้องตรงกันด้านสังคมในกลุ่มเพื่อนในระดับที่พึงประสงค์ ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับอายุใกล้เคียงกัน มาจากสภาพแวดล้อมภูมิภาคเดียวกัน สามารถปรับตัวเข้ากลุ่มเพื่อนได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา ภาสุพันธ์ (2531 : 108-109) ที่ศึกษาสภาพแวดล้อมวิทยาลัยอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 8 พบว่า นักศึกษาที่มีความพึงพอใจมากต่อความสามัคคีในกลุ่ม ความมีน้ำใจต่อกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน มีการสังสรรค์กันในเวลาว่าง และการมีมนุษยสัมพันธ์ในระหว่างเพื่อน

ปัจจัยด้านการเรียนการสอน

1. บรรยากาศทางวิชาการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆมากมาย เช่น ระบบการวัดผลที่มีประสิทธิภาพ ระบบบริการห้องสมุด ระบบโสตทัศนูปกรณ์ ศูนย์เอกสาร ศูนย์หนังสือ วัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาและเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างความสนใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียน ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำได้นานอีกด้วย (วิจิตร ศรีสอาน. 2518 : 52 –53) ดังนั้น สถานศึกษาและครูสอนจึงควรสร้างหรือสนับสนุนให้มีบรรยากาศทางวิชาการขึ้น เช่น จัดกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อสื่อภาษาอังกฤษ เป็นต้น

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนรับผิดชอบจัดขึ้นหรือ ส่งเสริมให้มีขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกเหนือไปจากการจัดการเรียนการสอนตามปกติของครูในชั่วโมงภาษาอังกฤษ (ศิกานต์ เพียรบุญญกรณ์. 2539 : 88 – 89) ส่วนสื่อการสอน (Instructional Media) หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และเทคนิค ซึ่งช่วย

ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และอื่นๆให้แก่ผู้เรียน ตามความมุ่งหมายของการสอน (ประมาณ ฮะกีมี. 2535 : 338 – 340)

ในปัจจุบันสื่อการเรียนภาษาอังกฤษมีหลายอย่าง ทั้งสื่อในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ เพราะการได้รับสื่อต่างๆที่นอกเหนือไปจากสื่อในห้องเรียน จะมีประโยชน์ เนื่องจากเป็นตัวป้อนทางภาษา (Krashen. 1982 : 32) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมและสื่อนอกห้องเรียน เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ศึกษาจากตำราฝึกพูดภาษาอังกฤษ ที่มีเทปเกี่ยวกับคำสนทนาประกอบ เช่น ตำราอิงลิชฟอรัยู (English For You) ศึกษาจากซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ เช่น โปรแกรม CAI สอนคำศัพท์ กฎไวยากรณ์ เป็นต้น การได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมและสื่อนอกห้องเรียนดังกล่าวเหล่านี้ จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด และทักษะการฟังให้มากยิ่งขึ้น เพื่อช่วยยกระดับความสามารถในการพูด และการฟังภาษาอังกฤษของเด็กไทย เพราะทักษะทั้ง 2 อย่างนี้ เป็นทักษะที่นักเรียนไทยมีน้อยที่สุด(รสริน วรรณะภักดิ์. 2531 : 169 – 170)

งานวิจัยเกี่ยวกับ อิทธิพลของกิจกรรมและสื่อการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีดังนี้

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง กิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ศศิธร จ่างภากร (2533 : 113 – 114) ยังพบอีกด้วยว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน มีความพอใจกับบรรยากาศ และอยากเข้าร่วมกิจกรรม ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมไปใช้ในชีวิตประจำวัน และที่สำคัญ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศนั้น เคซี (Casey. 1986 : 30 – A) ได้ศึกษาพบว่า การร่วมกิจกรรมของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัล-คาร์นิ (Al-Karni. 1987 : 3248 – A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา

2. การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของคำว่าพฤติกรรมการสอนไว้ต่าง ๆ กัน เช่น สจ๊ต อุทราชนนท์ (2525 : 5) กล่าวว่า การสอนเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์

ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ระบุไว้ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา ส่วน ฮีรยูทซ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 125) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมในการเรียนการสอนว่า เป็นการกระทำหรือกิจกรรมที่ครูและนักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนานักเรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ถ้าครูเป็นผู้แสดงออกก็เรียกพฤติกรรมการสอนของครู ถ้านักเรียนเป็นผู้แสดงออกก็เรียกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และ วราพร พุ่มมณี (2529 : 19) กล่าวว่า "พฤติกรรมการสอน คือ การกระทำหรือกิจกรรมที่ครูแสดงออก เพื่อมุ่งพัฒนานักเรียนในด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้" ส่วน แพลนเดอร์ (Flanders. 1970 : 4) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการสอนไว้ว่า หมายถึง การกระทำของครูที่เกิดขึ้นในระหว่างการประชุมสัมพันธในชั้นเรียน

จากความหมายของพฤติกรรมการสอนดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนเป็นการปฏิบัติของครูโดยส่วนรวม ซึ่งเกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยมีจุดมุ่งหมาย ที่จะพัฒนานักเรียนทั้งในด้านความรู้ เจตคติ และ ทักษะ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

พฤติกรรมการสอนมีความสำคัญอยู่หลายประการ เช่น พฤติกรรมการสอนเป็นสิ่งที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมการสอนและพฤติกรรมการเรียนเป็นกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนที่ดีหรือไม่ดี จึงขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการสอนของครูเป็นอย่างมาก คาร์ทไวท์ และ คาร์ทไวท์ (Cartwright and Cartwright. 1984 : 138) ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนสำคัญยิ่ง ในการชี้แนะพฤติกรรมการเรียนที่เกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นในห้องเรียน ฮีรยูทซ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 125) ก็กล่าวไว้เช่นกันว่า พฤติกรรมการเรียนจะดำเนินไปด้วยดี ย่อมต้องอาศัยพฤติกรรมการสอนที่ดี นอกจากนี้กองวิจัยทางการศึกษากรมวิชาการ (2526 : 1) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของพฤติกรรมการสอนที่ดีของครูว่า จะเป็นสิ่งที่ช่วยผลักดันพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้ดำเนินไปด้วยดี แสดงให้เห็นว่า ครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนเป็นอย่างมาก ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น นักเรียนไม่พึงพอใจที่จะเรียน ขาดความสนใจขณะที่ครูกำลังสอน ไม่กล้าแสดงออก พฤติกรรมเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมการสอนของครูที่ไม่เหมาะสมด้วยเหตุนี้นักการศึกษา เช่น พน์ส หันนาคินท์ (2524 : 179) จึงให้ความเห็นว่า พฤติกรรมการสอนหรือวิธีสอนของครูนั้น มีความสำคัญยิ่งกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอนจริงเสียอีก ทั้งนี้เพราะครูต้องรู้จักใช้วิธีการสอนที่ดี และมีพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสม จึงจะทำให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้ ในเรื่องนี้ พยุงศักดิ์ สมนเทศ (2531 : 19) ได้แสดงความคิดเห็นว่า พฤติกรรมการสอนของครูที่เหมาะสม เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ดี และสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของนักเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจ รักใคร่ และศรัทธาในตัวครู อันจะเป็นผลทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 49 - 86) ได้กล่าวถึง วิธีสอน บทบาทของอาจารย์ และ บรรยายการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่า การสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริม ให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทที่สำคัญของอาจารย์ คือ เป็นผู้คอยชี้แนะแนวทางและวิธีการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งบทบาทและวิธีการ สอนของอาจารย์ จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความพร้อมตัวของอาจารย์ อาจารย์ ควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเองและปฏิบัติได้ตามลักษณะของอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ ปฏิบัตินั้นมี 2 ลักษณะคือ ลักษณะทางความรู้หรือสติปัญญา กับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์จะต้องรู้เนื้อหาที่สอน และจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีด้วย จึงจะช่วยให้ ประสบผลสำเร็จในการสอน การสอนเป็นกิจกรรมที่เป็นหน้าที่ของครูและอาจารย์ ผู้ประกอบ วิชาชีพครู ครูทุกคนจึงต้องตระหนักในความสำคัญของการสอน และคำนึงถึงความสำเร็จของ ผู้เรียนเป็นหลัก เนื่องจากสัมฤทธิ์ผลของผู้สอนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพการสอน แต่ในการสอนนั้น ครูแต่ละคนจะมีพฤติกรรมการสอนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับหลัก การสอนและลักษณะวิธีสอนของผู้สอนแต่ละคน ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนรู้และความเปลี่ยนแปลง ของผู้เรียนด้วย หากครูมีลักษณะและหลักการสอนที่ดี ย่อมมีพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ที่ดี และพฤติกรรมการสอนที่ครูแสดงออก เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลทำให้ผู้เรียน ประทับใจ เกิดความสนใจ และผลสุดท้ายคือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา. 2531 : 25 ; อ้างอิงมาจาก วีระศักดิ์ วีระชาติพิทักษ์ชน. 2529 : 12)

ส่วน บลูม (Bloom. 1976 : 115 - 126) ได้กล่าวถึงคุณภาพการสอนที่ดีว่า มีลักษณะ 15 ประการ ดังนี้คือ

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง
4. การวางแผน เตรียมการสอน และความพร้อมของครู
5. ผู้เรียนมีความเข้าใจจุดมุ่งหมาย และขั้นตอนในการทำงาน
6. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก
7. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
8. การเปลี่ยนแปลงกิจกรรม
9. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
10. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
11. การควบคุมอารมณ์ของครู
12. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน
13. การให้ค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้น
14. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา

15. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

นอกจากคุณภาพการสอนที่ดีแล้ว บุคลิกลักษณะของอาจารย์ยังมีอิทธิพลต่อการสอน รวมทั้งบุคลิกลักษณะและความสำเร็จในการศึกษาของผู้เรียน เพราะการแสดงออกของอาจารย์ นอกจากจะเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้เรียนแล้ว ยังทำให้การสอนดำเนินไปได้ด้วยดี เนื่องจากการแสดงออกหรือบุคลิกลักษณะของอาจารย์ที่ดี จะทำให้ผู้เรียนสนใจในตัวอาจารย์ และในวิชาที่อาจารย์สอน (ฉลอง บุญญานันต์ และศุภชัย สุกรวรรณ. 2529 : 98) ชีระ บุญเจริญ (2526 : 61) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนในห้องเรียน พฤติกรรมของครู และพฤติกรรมของนักเรียน ได้ผลสรุปว่า บุคลิกลักษณะเฉพาะของครู ทักษะของครู และพฤติกรรมในชั้นเรียนของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ และสภาพแวดล้อมทางการเรียนในห้องเรียนมีความสัมพันธ์กับบุคลิกลักษณะของครู ทักษะของครู และพฤติกรรมในชั้นเรียน ดังนั้นครูควรสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน คือ ผู้สอนมีความเป็นกันเอง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกัน ก็คอยชี้แนะให้เห็นถึงความเหมาะสมถูกต้อง และมีวินัยในการเรียนพร้อมกันไปด้วย การให้ข้อคิดชมอย่างยุติธรรม ตรงไปตรงมา เต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับโรไมน์ (Romine. 1974 : 139 -143) ที่ได้ศึกษาบรรยากาศเกี่ยวกับการสอนที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น โดยสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์คณะต่างๆ จำนวน 1,237 คน ผลปรากฏว่า ลักษณะสภาพแวดล้อม และบรรยากาศด้านบุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนมีอารมณ์ขัน กระฉับกระเฉง สนใจในวิชาที่สอน ให้ความจริง และเป็นกันเองกับผู้เรียน ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพดีขึ้น

ส่วน โคแกน (Cogan. 1975 : 135) มีความเห็นว่าความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาจะทำให้การเรียนรู้ของนักศึกษาดีขึ้น หากอาจารย์และนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อกันมากเพียงใด นักศึกษาก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น นอกจากนั้นลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษาจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียนของนักศึกษา ความศรัทธาที่นักศึกษามีต่ออาจารย์จะช่วยให้ นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น ความเห็นของโคแกนสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 142) ซึ่งศึกษาวิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอน คือ ความสนใจในวิชาที่เรียน ผู้สอนมีความเป็นกันเอง และวิธีสอนของอาจารย์ อีกทั้งปัจจัยที่มีผลทำให้นักศึกษาสนใจเรียนมากที่สุด 3 ปัจจัย ได้แก่ ผู้สอนเตรียมการสอนดี มีความเป็นกันเอง และกระตือรือร้นในการสอน นอกจากนี้จากการศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในทัศนะของนักศึกษาและอาจารย์ โดย เปาวนารถ อุทัยมกุล (2528 : 91) ยังพบว่า อาจารย์และนักศึกษามีทัศนะด้านการเรียนการสอนในระดับสูงว่า อาจารย์มีความรู้ความสามารถลึกซึ้งในวิชาที่ตนสอน อาจารย์ให้

ความเป็นกันเองกับนักศึกษา นักศึกษาเอาใจใส่ในการฟังคำบรรยาย ไม่ส่งเสียงอะอะพุดคุย การยอมรับความคิดเห็นของนักศึกษา และนักศึกษาในชั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

จากการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ นิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว การส่งเสริมการเรียนของทางบ้านและความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ บรรยายากทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เพื่อได้ข้อมูลเป็นแนวทางในการวางแผน พัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาตามกำหนดเวลาของนักศึกษา ซึ่งเป็นการลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาอีกแนวทางหนึ่ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlation Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้น 154 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้น 154 คน โดยในวิจัยนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักศึกษา เช่น ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. การสร้างแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักศึกษา สอบถามข้อมูลในด้านฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว โดยให้นักศึกษาเลือกทำเครื่องหมาย หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง และเติมคำ
 2. การสร้างแบบสอบถามนิสัยในการเรียน มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 2.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียน
 - 2.2 ศึกษาแบบสอบถามของศรีระพร จันทโนทก (2538 : 106 –108) และ ชลธิชา จินดากุล (2530 : 88-91)
 - 2.3 นำข้อมูลจากข้อ 2.1 และ 2.2 มาสร้างแบบสอบถามนิสัยในการเรียน เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแบบของไลเคิร์ต (Likert) จำนวน 25 ข้อ ข้อคำถามมีความหมาย ทั้งทางบวกและลบ ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 8, 10, 11, 12, 14, 15, 19, 20, 23 และ 24
- การให้คะแนนแบบสอบถามนิสัยในการเรียน
- ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้
ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้	5 คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้	4 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	3 คะแนน
ปฏิบัตินานๆครั้ง	ให้	2 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	1 คะแนน
- ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้
ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้	1 คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้	2 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	3 คะแนน
ปฏิบัตินานๆครั้ง	ให้	4 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	5 คะแนน
- เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของนิสัยในการเรียน ผู้วิจัยกำหนดดังนี้
คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง นักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง นักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ดี
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง นักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ต้องปรับปรุง

3. การสร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

3.2 ศึกษาแบบสอบถามเจตคติของ ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 154-156) และรัตนา รอดอ่อง (2536 : 110-113)

3.3 นำข้อมูลจากข้อ 3.1 และ 3.2 มาสร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ ข้อคำถามมีความหมายทั้งทางบวกและลบ ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 1, 5, 6, 7, 8, 9, 15 และ 17

การให้คะแนนแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง นักศึกษามีเจตคติที่ดีมากต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง นักศึกษามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

4. การสร้างแบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน มีลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

4.2 ศึกษาแบบสอบถามของ ปราโมทย์ กรองบุญศรี (2533 : 79 - 80) และ ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 98)

4.3 นำข้อมูลจากข้อ 4.1 และ 4.2 มาสร้างแบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ ข้อคำถามมีความหมายทั้งทางบวกและลบ ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 12

การให้คะแนนแบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67- 5.00 หมายถึง นักศึกษาได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้จากทางบ้านอย่างมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง นักศึกษาได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้จากทางบ้านอย่างดี

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง นักศึกษาได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้จากทางบ้านไม่ดี

5. การสร้างแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

5.2 ศึกษาแบบสอบถามของ จุไร ชุมชุม (2526 : 126-132) และ ดวงกมล มลารัตน์ (2534 : 145)

5.3 นำข้อมูลจากข้อ 5.1 และ 5.2 มาสร้างแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ ข้อคำถามมีความหมายทั้งทางบวกและลบ ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 1

การให้คะแนนแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้

ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้	5 คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้	4 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	3 คะแนน
ปฏิบัตินานๆครั้ง	ให้	2 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	1 คะแนน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้

ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้	1 คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้	2 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	3 คะแนน
ปฏิบัตินานๆครั้ง	ให้	4 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง	นักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีมากกับเพื่อนในกลุ่ม
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง	นักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	นักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม

6. การสร้างแบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ มีลำดับขั้นดังต่อไปนี้

6.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศทางวิชาการ

6.2 ศึกษาแบบสอบถามของ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : 102) และ ศิกานต์ เพียรบุญญกรณ์ (2539 : 299-300)

6.3 นำข้อมูลจากข้อ 6.1 และ 6.2 มาสร้างแบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ

การให้คะแนนแบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ มีดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของบรรยากาศทางวิชาการ ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าบรรยากาศทางวิชาการของวิทยาเขตดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าบรรยากาศทางวิชาการของวิทยาเขตดี
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าบรรยากาศทางวิชาการของวิทยาเขตต้องปรับปรุง

7. การสร้างแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

7.1 ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอน

7.2 ศึกษาแบบสอบถามของ วิเชียร ท่อนทอง (2537 : 117-126) และ สนทยา เขมวิรัตน์ (2542 : 100 - 101)

7.3 นำข้อมูลจากข้อ 7.1 และ 7.2 มาสร้างแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ เป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 26 ข้อ ข้อคำถามมีความหมายทั้งทางบวกและลบ ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ ข้อ 13, 18, 19 และ 21

การให้คะแนนแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ข้อคำถามที่มีความหมายทางบวกให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

ข้อคำถามที่มีความหมายทางลบให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรม การสอนที่ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรม การสอนที่ดี
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรม การสอนที่ต้องปรับปรุง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักศึกษา แบบสอบถามนิสัยในการเรียน แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ และแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยดำเนินการโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. ชมพันธ์ กุญชร ณ อยุธยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนาณรงค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จันทรีเพ็ญ อันตระกูล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงมณี ตันติวงศ์ และอาจารย์ พัสณี ด้วงพิบูลย์ ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามในด้านเนื้อหาเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ รวมทั้งตรวจสอบความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ จากนั้นได้นำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนอคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทเพื่อพิจารณาอีกครั้ง

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากขั้นตอนที่ 1 ไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 60 คน

เพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วทดสอบค่าที(t-test) เพื่อวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละชุด โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.73 ขึ้นไป (Flemming and Nellis. 1994 : 374) ไว้เป็นข้อคำถาม

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

แบบสอบถามนิสัยในการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8886

แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8748

แบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8987

แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6838

แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9024

แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9099

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษารั้วนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขออนุญาตผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษา

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3. แบบสอบถามที่แจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 154 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์รวมจำนวน 154 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารั้วนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ด้านสังคม และด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ และศึกษาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ

นักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ เพื่อคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) จากนั้นวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และวิเคราะห์อำนาจในการพยากรณ์ของตัวแปรต่างๆ โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Ferguson. 1981 : 49)

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Ferguson. 1981 : 68)

2. ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแต่ละข้อ โดยการใช้การทดสอบค่าที่เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ (Flemming and Nellis. 1994 : 374)

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (สุณีย์ เหมาะประสิทธิ์. 2536 : 303 – 329)

3.2 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ โดยการใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Freund. 1979 : 379)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลผลและความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	อำนาจในการพยากรณ์หรือเปอร์เซ็นต์ในการพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Y	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
X_1	แทน	นิสัยในการเรียน
X_2	แทน	เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
X_3	แทน	ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว
X_4	แทน	การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน
X_5	แทน	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน
X_6	แทน	บรรยากาศทางวิชาการ
X_7	แทน	การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ
ZX_1	แทน	นิสัยในการเรียนในรูปคะแนนมาตรฐาน
ZX_2	แทน	เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษในรูปคะแนนมาตรฐาน

ZX ₃	แทน	ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวในรูปคะแนนมาตรฐาน
ZX ₄	แทน	การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้านในรูปคะแนนมาตรฐาน
ZX ₅	แทน	ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน
ZX ₆	แทน	บรรยากาศทางวิชาการในรูปคะแนนมาตรฐาน
ZX ₇	แทน	การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในรูปคะแนนมาตรฐาน
Y'	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z'	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ผู้วิจัยได้จำแนกการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ประกอบด้วย ตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด 7 ตัวแปร ได้แก่ นิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ และตัวแปรเกณฑ์ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง โดยการวิเคราะห์ค่าสถิติของตัวแปรฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ด้วยการหาค่าร้อยละ ผลปรากฏดังแสดงในตารางที่ 1

ตาราง 1 ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปร	ระดับของตัวแปร	จำนวน (n=154)	ร้อยละ
ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว	รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท	51	33.12
	รายได้ต่อเดือน 10,000-20,000 บาท	78	50.65
	รายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป	25	16.23
	รวม	154	100.00

จากตาราง 1 นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ส่วนใหญ่มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 50.65)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน ผลปรากฏดังแสดงในตารางที่ 2

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน

ตัวแปร	$\bar{X}$	SD	การแปลความหมาย
<u>ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน</u>			
นิสัยในการเรียน	3.09	0.56	ดี
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	3.41	0.62	ดี
<u>ปัจจัยด้านสังคม</u>			
การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน	3.57	0.54	ดี
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน	2.51	0.55	ดี
<u>ปัจจัยด้านการเรียนการสอน</u>			
บรรยากาศทางวิชาการ	3.23	0.66	ดี
การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์			
ผู้สอนภาษาอังกฤษ	3.93	0.47	ดีมาก

จากตาราง 2 นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ มีนิสัยในการเรียนที่ดี มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้รับการส่งเสริมการเรียนจากทางบ้านอย่างดี มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม มีความคิดเห็นว่าบรรยากาศทางวิชาการของวิทยาเขตอยู่ในระดับดี และมีความคิดเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอนที่ดีมาก

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ประกอบด้วยตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด 7 ตัวแปร ได้แก่ นิสัยในการเรียน (X_1) เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (X_2) ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว (X_3) การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน (X_4) ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X_5) บรรยากาศทางวิชาการ (X_6) และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ (X_7) และตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (Y) ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 3-6

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6	X_7	Y
X_1	1.000	0.704**	0.042	0.411**	0.509**	0.163*	0.460**	0.413**
X_2		1.000	0.031	0.352**	0.382**	0.239**	0.430**	0.467**
X_3			1.000	0.210**	-0.035	0.034	0.067	0.076
X_4				1.000	0.405**	0.293**	0.315**	0.213**
X_5					1.000	0.354**	0.248**	0.168*
X_6						1.000	0.391**	-0.003
X_7							1.000	0.171*
Y								1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 นิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ($r = 0.413, 0.467$ และ 0.213 ตามลำดับ) ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ($r = 0.168$ และ 0.171 ตามลำดับ)

นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาดังนี้

นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.704, 0.411, 0.509$ และ 0.460 ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบรรยากาศทางวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.163$)

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.352, 0.382, 0.239$ และ 0.430 ตามลำดับ)

ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.210$)

การส่งเสริมการเรียนของทางบ้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.405, 0.293$ และ 0.315 ตามลำดับ)

ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.354$ และ 0.248 ตามลำดับ)

บรรยากาศทางวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = 0.391$)

ตาราง 4 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน เทคโนโลยีราชวมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ตัวแปร	b	β	SE _b	t
นิสัยในการเรียน (X ₁)	2.765	0.177	1.792	1.543
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (X ₂)	5.345	0.380	1.452	3.681***
ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว (X ₃)	3.355E-05	0.050	0.000	0.682
การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน (X ₄)	0.931	0.057	1.392	0.669
ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (X ₅)	-0.613	-0.039	1.439	-0.426
บรรยากาศทางวิชาการ (X ₆)	-1.479	-0.111	1.121	-1.319
การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอน ภาษาอังกฤษ (X ₇)	-0.790	0.043	1.616	-0.489
R = 0.503 R ² = 0.253 a = 0.217				

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 4 ตัวแปรเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชวมงคล วิทยาเขต พระนครใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตาราง 5 ผลวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชวมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₂	0.467	0.218	42.312***

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 5 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีอำนาจสูงสุดใน การพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .001 แต่เมื่อเพิ่มตัวแปรอื่นๆเข้าในสมการพยากรณ์แล้ว พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ พหุคูณเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นตัวแปรที่ดีที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ตาราง 6 สัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยด้านด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้าน การเรียนการสอน ในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ตัวแปร	b	β	SE _b	t
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (X_2)	6.569	0.467	1.010	6.505***
R = 0.467 R ² = 0.218 a = 0.213				

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 6 ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ คือ เจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษ มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนดิบ คือ 6.569 และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ 0.467 โดยตัวแปรดังกล่าวสามารถอธิบายความแปรปรวนของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขต พระนครใต้ได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเขียนเป็นสมการ พยากรณ์ ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้คะแนนดิบ

$$Y' = 0.213 + 6.569 (X_2)$$

สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z' = 0.467 (ZX_2)$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ และศึกษาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ผลการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่ผู้สอนและผู้บริหารของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ในการวางแผนพัฒนา ปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางให้นักศึกษาได้ปรับปรุงตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการศึกษาตามกำหนดเวลามากขึ้น ซึ่งจะช่วยลดปัญหาการสูญเปล่าทางการศึกษาได้

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้น 154 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ แบ่งออกเป็น 7 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักศึกษา ลักษณะของแบบสอบถามเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำ จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .68

ตอนที่ 6 แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 26 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

แบบสอบถามที่แจกไปจำนวน 154 ฉบับ ได้รับกลับคืนและมีความสมบูรณ์ สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งสิ้น 154 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00

ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้จากคะแนนที่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ สอบวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ตามขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละตัวแปร
2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน พบว่า

1.1 ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ มีนิสัยในการเรียนและมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษในระดับดี

1.2 ปัจจัยด้านสังคม นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับปานกลาง ได้รับการส่งเสริมการเรียนจากทางบ้านและมีความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในระดับดี

1.3 ปัจจัยด้านการเรียนการสอน นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ มีความคิดเห็นต่อบรรยากาศทางวิชาการของวิทยาเขตในระดับดีและมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับดีมาก

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ พบว่า

2.1 นิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.2.1 นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศทางวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2.3 ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2.4 การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้านมีความสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน บรรยากาศทางวิชาการ และการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (X_2) เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวก และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 21.80

และเขียนเป็นสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในรูปคะแนนมาตรฐานได้
ดังนี้

$$Z' = 0.467 (ZX_2)$$

อภิปรายผล

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ พบว่า มีประเด็นสำคัญซึ่งผู้วิจัยนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ที่มีต่อปัจจัยด้านการเรียนการสอน พบว่า นักศึกษามีการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับดีมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ วิชาภาษาอังกฤษ 1 เป็นวิชาบังคับพื้นฐานที่นักศึกษาทุกสาขาวิชาจะต้องเรียน หลักสูตรจึงได้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาเพื่อมุ่งเน้นให้นักศึกษาเรียนเพื่อสามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร เช่น ทักทาย แนะนำตัว ขอร้อง ขออนุญาต ขอบคุณ ขอโทษ เป็นต้น นักศึกษาอาจจะเห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงให้ความสนใจขณะที่อาจารย์สอน สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 107-119) ที่กล่าวว่า ภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือระบบที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นการสอนภาษาจึงควรสอนให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ ไม่ควรสอนให้ผู้เรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น นอกจากนี้อาจเป็นเพราะ อาจารย์มีวิธีการสอนและบุคลิกลักษณะที่ดี จึงทำให้นักศึกษาสนใจในการเรียน เช่น บอกจุดมุ่งหมายของการเรียนก่อนเริ่มสอน นำเสนอเนื้อหาตามลำดับความยากง่าย ใช้กิจกรรมและสื่อประกอบการเรียน เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้นและไม่เบื่อ เปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามเมื่อไม่เข้าใจ กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกล้าในการใช้ภาษาโต้ตอบ ให้ความเป็นกันเอง ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีอารมณ์ขันในขณะสอน สิ่งเหล่านี้อาจจะทำให้ นักศึกษาเกิดความสนุกกับการเรียน และพอใจเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่ พยุงศักดิ์ สนเทศ (2531 : 19) แสดงทัศนะว่า พฤติกรรมการสอนของครูที่เหมาะสมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ดีและสอดคล้องกับความต้องการความสนใจของผู้เรียน จะทำให้นักศึกษาเกิดความพอใจ รักใคร่ และศรัทธาในตัวครู อันจะเป็นผลทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับ ลลิตา ศรีไทย (2530 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ผู้เรียนที่เรียนกับครูที่มีพฤติกรรมการสอนดี จะมีผลต่อการพัฒนาความรู้ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาก

✎ 2. จากการศึกษาปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.413 ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ นิสัยในการเรียนเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนที่นักศึกษากระทำเป็นประจำ แสดงออกได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยในการเรียนที่ดีและนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี (Wrenn. 1968 : 1-4) นักศึกษาที่มี

ความรับผิดชอบในตัวเอง มีการวางแผนการเรียนรู้ที่ดี รู้จักแบ่งเวลาในการเรียนและการทำกิจกรรม หมั่นทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จเรียบร้อยส่งทันตามกำหนดเวลา ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในห้องสมุดเป็นประจำ สิ่งต่างๆ เหล่านี้อาจจะก่อให้เกิดนิสัยในการเรียนที่ดี และอาจจะมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ส่วนนักศึกษาที่ไม่สนใจเรียน มาสายในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นประจำ นั่งเหม่อลอย นั่งคุยกับเพื่อนหรือนั่งหลับเป็นประจำ ขณะที่อาจารย์สอน ขาดเรียนบ่อยๆ สิ่งเหล่านี้อาจจะมีผลให้นักศึกษาไม่เข้าใจบทเรียน ทำแบบฝึกหัดไม่ได้ ทำคะแนนเก็บระหว่างที่เรียนได้ไม่ดี และเมื่อมีการสอบปลายภาคก็ไม่สามารถทำข้อสอบได้ จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 9) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตกหรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำ ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคล นอกจากขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 แล้ว ยังขึ้นอยู่กับความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพร้อยละ 30-40 และเออร์เลช (Ehrlech. 1969 : 2) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่เรียนดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่ใช้เวลา รู้จักวิธีเรียน รู้จักวิธีการทำงานให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ ซึ่งตรงกับที่ ลินด์เกรน (Lindgren. 1969 : 44-51) กล่าวว่า เหตุผลที่นักศึกษาประสบความสำเร็จหรือไม่ในการเรียนขึ้นอยู่กับนิสัยในการเรียนที่ดีร้อยละ 33 และนิสัยในการเรียนที่ไม่ดีร้อยละ 25 ดังนั้นการเรียนในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาจึงต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองและรับผิดชอบต่อการเรียนสูง เพราะมีเนื้อหาวิชามากมายที่ต้องศึกษา นักศึกษาจะต้องรู้จักวางแผนการทำงาน มีวิธีการทำงานที่ดี ไม่หลีกเลี่ยงเวลาหรือผัดวันประกันพรุ่ง จึงจะสามารถช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพ นิสัยในการเรียนจึงมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามาก ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุจินณา คณิศวรานันท์ (2539 : 100) ที่พบว่า พฤติกรรมการเรียนด้านการทำการบ้าน การปฏิบัติกิจกรรมเสริมการเรียน และการปฏิบัติตัวก่อนการสอบมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกับ ชลธิชา จินดากุล (2530 : บทคัดย่อ) และ ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-70) ที่พบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนตัวแปรด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.467 อาจเป็นเพราะนักศึกษาเกิดความรู้สึกว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่สำคัญ มีประโยชน์ มีความจำเป็น และมีคุณค่าควรแก่การศึกษา จึงมีความตั้งใจเรียน อยากรู้ อยากเห็นในบทเรียนที่อาจารย์สอน และ

เอาใจใส่ในการเรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาเกิดความพอใจและรู้สึกว่าการเรียนเป็นของสนุกจึงต้องการที่จะเรียน และเมื่อนักศึกษาเกิดความพอใจในสิ่งที่เรียน ก็ย่อมจะพยายามค้นหาความรู้เพิ่มเติม ในทางตรงข้าม ถ้านักศึกษามีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก็จะมีความรู้สึกว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ จึงไม่สนใจ ไม่กระตือรือร้น ไม่ชอบเรียน และไม่ชอบศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม สอดคล้องกับ สำเริง บุญเรืองรัตน์ (2524 : 1-8) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ นั้น นอกจากมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนแล้ว ยังต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาเหล่านั้นด้วย เพราะเจตคติในวิชาที่เรียนมีความสำคัญ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน สนใจเรียน หมกมุ่นในการเรียน และแสวงหาความรู้ได้อย่างดี และหากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอน ต่อกิจกรรมการเรียนการสอน ต่อวิชาที่เรียน ผู้เรียนก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย เช่นเดียวกับ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 20) ที่กล่าวว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา เจตคติจะมีการพัฒนามาตั้งแต่ในครอบครัวของผู้เรียน กล่าวคือมีการพัฒนามาก่อนที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาหากผู้เรียนมีเจตคติในทางบวกต่อภาษานั้น และใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษา รวมทั้งมีเจตคติในทางบวกต่อชุมชนที่ใช้ภาษานั้นด้วย จากการวิจัยของ อรรถพร บรรจงสวัสดิ์ (2534 : 91) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนและการสอนตามปกติ ได้ข้อสรุปว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูง จะมีเจตคติการอ่านสูงขึ้นด้วย แสดงว่าเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านมีความสัมพันธ์กันในทางบวก นอกจากนั้นสุบรามานีเยม (Subramaniam. 1976 : 72) ได้วิจัยพบว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูง จะมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชยอน (Sion. 1993 : 4239 – A) อัจฉรา วงศ์โสธร (1975 : 221-225) ชลธิชา จินดากุล (2530 : บทคัดย่อ) ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539 : 218) ที่พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ในส่วนของปัจจัยด้านสังคม ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.243 สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน จึงให้สนับสนุนการเรียนของลูกอย่างเต็มที่ เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษให้อ่าน สนับสนุนให้ฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ อนุญาตให้ลูกเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ ให้คำชมเชยหรือให้รางวัล เมื่อลูกสอบวิชาภาษาอังกฤษได้คะแนนดี หรือตอบคำถาม เมื่อลูกมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ สิ่งเหล่านี้อาจจะส่งผลให้นักศึกษาเรียน

ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ตรงกันข้ามกับ นักศึกษาที่มีบิดามารดามีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ต้องมาเช่าหอพักหรืออาศัยญาติอยู่ในกรุงเทพฯ หรือนักศึกษาที่บิดามารดาไม่มีเวลามาเอาใจใส่การเรียนของลูก เพราะต้องประกอบอาชีพเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว เหล่านี้อาจส่งผลให้นักศึกษามีโอกาสทางการเรียนน้อยกว่านักศึกษาอื่นๆ จึงไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเท่าที่ควร และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล (2533 : 111-112) ที่พบว่า การที่ผู้ปกครองจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ จัดอุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนและส่งเสริมกำลังใจแก่นักเรียน สามารถช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ส่วน ชอร์ และ ไลแมน (Shore and Leiman, 1960 : 391) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาที่มีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของลูก มากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และส่วนใหญ่ผู้ปกครองของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะไม่ให้ความสนใจในเรื่องการเรียนและไม่มีการวางแผนการเรียนของนักศึกษาในความปกครองด้วย และ ไช (Tsai, 1993 : 3129-A) ยังพบอีกด้วยว่า การที่บิดามารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกในครอบครัว ตลอดจนส่งเสริมและช่วยเหลือทั้งทางด้านจิตใจและเงินทองแก่ผู้เรียนที่เป็นบุตรหลาน เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : 45-46) ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-76) และ ทศพล สังข์ทิตนุ (2533 : 50) ที่พบว่า การได้รับการส่งเสริมการเรียนจากทางบ้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วนตัวแปรด้านความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.168 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาผู้ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม จะไม่มีปัญหาในด้านอารมณ์และจิตใจ ทำให้มีสมาธิในการเรียนสูง มีความตั้งใจเรียนสูง เมื่อมีปัญหาในการเรียนก็สามารถถามจากเพื่อนได้ จึงทำให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ตรงกันข้ามกับนักศึกษาผู้ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน มักเกิดปัญหาในด้านอารมณ์และจิตใจ อาจจะมีความรู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้ง ขาดเพื่อน เมื่อมีปัญหาในการเรียนก็ไม่สามารถปรึกษาเพื่อนคนใดได้ ผลการเรียนจึงต่ำลง ประกอบกับในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกันอยู่เสมอ นักศึกษาที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนที่สนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่ออาจารย์มอบหมายงานกลุ่มให้ทำ เพื่อนก็จะชักชวนให้เข้าร่วมกลุ่มด้วย และเมื่อนักศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก็สามารถถามเพื่อน ขอคำแนะนำหรือความช่วยเหลือจากเพื่อนได้ นอกจากนั้นนักศึกษาที่รู้จักใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์

ต่อการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อน เช่น เป็นสมาชิกชมรมภาษาอังกฤษ เข้าห้องสมุดอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ พูดคุยเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกัน หรือทบทวนบทเรียนร่วมกันก่อนสอบ เป็นต้น เหล่านี้น่าจะเป็นไปได้ว่าทำให้นักศึกษาประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ จินตนา ยูนิพันธุ์ (2527 : 61) ที่กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนการสอนอย่างชัดเจน เพราะสังคมในสถาบันการศึกษาจะมีการรวมตัวหรือจัดกลุ่มกันของนักศึกษา ซึ่งจะเห็นได้จากพฤติกรรมของกลุ่มที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของนักศึกษา การปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม โครงสร้างของกลุ่ม มีจุดมุ่งหมายของกลุ่มอย่างชัดเจน ลักษณะของกลุ่มเช่นนี้จะมีผลต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มเพื่อน บรรยากาศที่เป็นกันเอง ความเข้าอกเข้าใจกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมีแนวโน้มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีไปด้วย ส่วน เดวิด (David. 1971 : 5789-A) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมากมีแนวโน้มไปในทางที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ จูไร ชุมรม (2526 : 106) รัตนา ดวงแก้ว (2527 : 30), ดวงกมล มลารัตน์ (2534 : บทคัดย่อ) บอยด์ (Boyd.1979 : 175) และ ซอง และ แฮทตี (Song and Hattie. 1984 : 1269-1281) ที่พบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.171 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอน เป็นสิ่งที่มีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมเรียนของนักศึกษา มีความสำคัญยิ่งกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่ต้องสอนจริง เพราะอาจารย์จะต้องรู้จักใช้วิธีการสอนที่ดีและมีพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสม จึงจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้ (พนัส หันนาคินทร์. 2524 : 179) สอดคล้องกับความคิดเห็นของ แฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970 : 3) ที่กล่าวไว้เช่นกันว่า พฤติกรรมการสอนในห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง หากอาจารย์เอาใจใส่และควบคุมพฤติกรรมการสอนของตนให้เป็นไปในทิศทางที่กำหนดไว้แล้ว ย่อมทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายของการศึกษาที่กำหนดไว้ได้ ดังนั้นอาจารย์ผู้ซึ่งมีวิธีการสอนที่ดี จะช่วยให้ นักศึกษามีความเข้าใจและตั้งใจเรียน ตรงกันข้ามกับอาจารย์ผู้ไม่มีวิธีการสอนที่ดี ก็อาจจะทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน ประกอบกับการที่อาจารย์มีโอกาสร่วมกิจกรรมต่างๆทั้งที่สถาบัน วิทยาเขต หรือนุคูลภายนอกจัดขึ้น ได้แก่ การอบรมการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยการเรียนการสอน การอบรมเทคนิควิธีการสอนและการทำอุปกรณ์การสอน การอบรมการทำโครงการสอน การเขียนเอกสารประกอบการสอน การอบรมการวัดและประเมินผลการเรียน การอนุญาตให้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เป็นต้น กิจกรรมต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการ

พัฒนาอาจารย์ด้านการสอน ทำให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนของนักศึกษาได้ สอดคล้องกับ มานิดา อุชชิน (2525 : 167) ที่ศึกษาพบว่า การจัดฝึกอบรมเทคนิคการสอนด้วยวิธีต่างๆ รวมทั้งการฝึกอบรมการทำอุปกรณ์การสอน สามารถทำให้อาจารย์เกิดประสบการณ์ที่แปลกใหม่ มีความชำนาญในด้านการสอน และคุ้นเคยกับสื่อการสอนชนิดต่างๆอันจะเป็นประโยชน์ต่อการสอน ส่วน เสริม พัดชุมพร (2529 : 182) กล่าวว่า การส่งเสริมให้อาจารย์ได้ไปศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นภายในประเทศ เป็นกิจกรรมที่สมควรจัดทำอย่างต่อเนื่องและควรจัดส่งอาจารย์ไปศึกษาต่อในสาขาวิชาที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เปิดสอนในสถาบัน กิจกรรมการพัฒนาอาจารย์ด้านการสอนควรพัฒนาเพื่อให้อาจารย์ได้รับความรู้ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ให้มีความรู้หลากหลายที่ทันสมัย สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ อาจารย์ยังเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับนักศึกษา มาก เป็นบุคคลที่นักศึกษาให้ความเคารพ ศรัทธา และเชื่อถือ อีกทั้งยังมีหน้าที่อบรมสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อ และประสบการณ์ต่างๆให้แก่นักศึกษา ดังนั้นบุคลิกลักษณะของอาจารย์จึงอาจจะมีผลโดยตรง ต่อการเรียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน สอดคล้องกับ บันลือ พฤกษ์วัน (2534 : 64) ที่ให้ทัศนะไว้ว่า ผู้เรียนจะมีความรู้สึกนิยมยกย่องบุคคลที่เขาเลื่อมใส ซึ่งเกิดจากศรัทธา จากประสบการณ์ที่เขาได้พบเห็น ทำให้ผู้เรียนมีความประสงค์จะประพฤติตนให้เหมือน หรือมีบุคลิกเช่นเดียวกับบุคคลที่เขาศรัทธา ดังผลงานวิจัยของ โรไมน์ (Romine. 1974 : 139-143) ที่พบว่า บุคลิกภาพของผู้สอน เช่น การเป็นผู้ที่มีอารมณ์ขัน กระฉับกระเฉง สนใจในวิชาที่สอน มีความจริงใจและเป็นกันเองกับผู้เรียน จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โคแกน (Cogan. 1975 : 135) วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2527 : 142) เฉลียว บุษเนียร (2531 : 89) และ ปาจารย์ วิชชวลค์ (2527 : 66-70) ที่พบว่า พฤติกรรมการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ คือ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งของปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนจึงควรให้ความสำคัญกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มากที่สุด โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพราะจะทำให้ให้นักศึกษาสามารถปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของตน ได้ผลรวดเร็วกว่าการพัฒนาตัวแปรอื่นๆ อย่างไรก็ตามเนื่องจากเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีอำนาจพยากรณ์เพียงร้อยละ 21.80 จึงอาจจะยังมีตัวแปรอื่นๆที่ไม่ได้นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ ที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ได้อีกซึ่งควรจะทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

การที่เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้นั้น อาจเป็นเพราะเจตคติเป็นความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น (พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 : 149) บุคคลจะแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วยหรือชอบในสิ่งนั้น ทำให้เขาอยากเข้าหาหรือเข้าไปใกล้สิ่งนั้น ซึ่งเรียกว่า เจตคติที่ดี หรือเจตคติทางบวก ส่วนการแสดงออกถึงความไม่พอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ไม่อยากอยู่ห่างสิ่งนั้นเรียกว่า เจตคติที่ไม่ดี หรือ เจตคติทางลบ (Newcomb. 1954 : 12) เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งๆ จึงเป็นเครื่องทำนายว่า บุคคลจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไป ในทำนองใด ดังนั้นการทราบเจตคติของบุคคลย่อมช่วยทำให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 2) การที่บุคคลจะตั้งใจทำอะไรสิ่งหนึ่งให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้และเป็นผลดี บุคคลนั้นจะต้องมีความชอบ ความสนใจ ตลอดทั้งการมองเห็นประโยชน์ที่จะได้รับตามมาเป็นสำคัญ (ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. 2539 : 235) ดังนั้นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่ได้รับการสอนจากอาจารย์ ซึ่งมีทักษะในการสอนภาษาและสามารถกระตุ้นนักศึกษาให้เกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ ก็อาจจะช่วยให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน หรือนักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีความมุ่งมั่นที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในการหางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือมุ่งหวังเพื่อให้จบหลักสูตร หรือเพื่อใช้อ่านเอกสาร ตำราในการศึกษาระดับสูงขึ้น หรือเพื่อพูดคุยกับชนชาติเจ้าของภาษา ก็อาจจะทำให้นักศึกษามีความเต็มใจ มีความสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จึงเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นที่สำคัญในการเรียน และมีอิทธิพลทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ รัลฟี (Ralph. 1982 : 498) ที่กล่าวว่า การสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สอนต้องรู้หลักวิธีในการสร้างเจตคติต่อการเรียน การใช้เทคนิค วิธีสอนและอุปกรณ์หลายๆอย่างในการสร้างเจตคติ รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ในทำนองเดียวกับ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 110) ที่เสนอแนะว่า การสร้างเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนต้องรู้ถึงความต้องการในการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน เจตคติต่อครูผู้สอน ความสนใจในการเรียน และเจตคติต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กล่าวคือ เมื่อนักศึกษาได้รับแรงกระตุ้น ได้รับการสนับสนุนจากครู บิดามารดา และวิทยาเขต ให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ย่อมเป็นการให้ประสบการณ์ที่ดีต่อการเรียนรู้และความพึงพอใจของนักศึกษา ยิ่งกว่านั้นการที่นักศึกษาสามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ ก็จะเป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความสนใจ และมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนรู้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ นักศึกษาสามารถใช้ประโยชน์จากภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง จะยิ่งก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่วนนักศึกษาที่มีเจตคติที่ไม่ดีหรือไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งไม่เห็น

ประโยชน์ที่จะได้รับในด้านต่างๆ จากการเรียนแล้ว อาจจะทำให้นักศึกษาเกิดความท้อถอย เบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน หรือไม่ตั้งใจเรียน และอาจจะมีผลทำให้เกิดความล้มเหลวทางวิชาการ ต้องออกจากสถาบันไปก่อนสำเร็จการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523 : 77) ที่พบว่า การที่นิสิตไม่ชอบวิชาที่เรียนและเลือกวิชาเรียนไม่ตรงกับความสนใจ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นิสิตออกจากสถาบันก่อนสำเร็จการศึกษา และงานวิจัยของ อรุณข พุณยกันก (2526 : 56) ที่พบว่า การที่นิสิตไม่เห็นประโยชน์ของสาขาที่ตนเรียน เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นิสิตต้องลาออกจากสถาบันก่อนสำเร็จการศึกษา ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์จึงควรส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับการวิจัยของ อรัญญา เวียงวะลัย (2538 : 72 - 74) ที่พบว่า เจตคติทางสังคมและเจตคติต่อ วิชาเรียน สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคม กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ วิชาชีพได้ และ ยวนุช วิพชนานนท์ (2533 : 386 – 387) ได้ศึกษาพบว่า เจตคติต่อการอ่าน ภาษาอังกฤษ เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยสามารถทำนายคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 1.79

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์และสามารถ พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า ผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ควรให้ความสนใจและให้ความร่วมมือกันสร้าง หรือ ส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนี้

1. อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรตระหนักถึงความสำคัญของเจตคติ และสร้าง เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยทำการสำรวจเจตคติต่อการเรียนภาษา ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตั้งแต่ระยะแรกๆของการเรียน และพยายามหาทางช่วยเหลือนักศึกษาที่ มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียน ภาษาอังกฤษ ประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคลากรอื่น ในอันที่จะส่งเสริมเจตคติที่ดี ต่อการเรียนของนักศึกษา

2. ผู้บริหารควรสร้างบรรยากาศทางวิชาการในวิทยาเขต ให้ส่งเสริมหรือเอื้ออำนวย ต่อการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สร้างความร่วมมือระหว่าง บุคลากรทั้งภายในและภายนอกวิทยาเขต เช่น อาจารย์ผู้สอนวิชาอื่น อาจารย์แนะแนว ผู้ปกครอง ฯลฯ ในอันที่จะส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตลอดจน จัดกิจกรรมต่างๆที่จะส่งเสริมให้นักศึกษา ได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์อย่าง แท้จริง อันเป็นผลให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ผู้บริหารและอาจารย์ควรสนับสนุนให้วิทยาเขตมีอุปกรณ์และสื่อการสอนที่ทันสมัย เช่น มีห้องปฏิบัติการภาษา มีระบบอินเทอร์เน็ต มีสื่อวีดิโอและซีดี ฯลฯ นอกจากนี้ควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านวิชาการ เช่น นิทรรศการทางวิชาการ ชมรมภาษาอังกฤษ การสอนซ่อมเสริมภาษาอังกฤษ กิจกรรมวันคริสต์มาส ฯลฯ เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนนักศึกษา ให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 21.80 แสดงว่า ยังมีตัวแปรอื่นที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ยังไม่ได้นำมาศึกษาวิจัยครั้งนี้ จึงควรที่จะได้นำตัวแปรอื่นๆ มาศึกษาเพิ่มเติม เช่น ความถนัดทางภาษา ความรู้เดิม และเวลาที่ใช้ในการเรียน เป็นต้น

2. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงเท่านั้น จึงควรได้มีการศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี อันจะนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

3. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระ โดยศึกษาจากทฤษฎีและข้อมูลจากที่มีผู้ศึกษาค้นคว้ามาแล้วว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเงื่อนไขต่างๆ กัน ดังนั้นเครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรอิสระแต่ละตัว จึงอาจจะมีข้อคำถามที่มีความคาบเกี่ยวกัน ซึ่งนำไปสู่ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กันเองสูง เป็นผลให้มีตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเพียงตัวเดียว ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่าในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรจะสร้างเครื่องมือที่สามารถใช้วัดตัวแปรอิสระแต่ละตัวได้ชัดเจน เพื่อที่จะสามารถหาตัวแปรพยากรณ์อื่นๆ เพิ่มขึ้นได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- กาญจนา นาคสกุล. "บทบาทของภาษากับการพัฒนาประเทศไทยในระยะยาว," วารสารสุโขทัยธรรมาธิราช. 9(1) : 33 - 39 ; มกราคม – เมษายน 2539.
- กาญจนา ภาสุรพันธ์. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- กิงกมน ทวีชาติวิทยากุล. ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบจัดระดับชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับภูมิหลังของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.
- กุลวดี ดิรียานนท์. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทของนักศึกษาภาคพิเศษ กทม. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2536. อัดสำเนา.
- จารุลักษณ์ พินพรหมราช. การเปรียบเทียบทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ที่มีภูมิหลังทางครอบครัวและสิ่งแวดล้อมทางโรงเรียนแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- จินตนา ยูนิพันธ์. การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- จุไร ชุมชุม. สภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- ฉลอง บุญญานันต์ และ ศุภชัย สุกรวรรณ. "คุณลักษณะของอาจารย์มหาวิทยาลัยตามทัศนะของนักศึกษา," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 16(1) : 89-104 ; มกราคม-มีนาคม 2529.
- ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลัง ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน และด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.

- เจลีเยว บุษเนียร์. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ พฤติกรรมการสอน พื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2531. อัดสำเนา.
- ชนิกา ศิลปอนันต์. รายงานการวิจัยความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยระดับปีที่ 1. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ชเนดี สวัสดิฤกษ์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- ชลธิชา จินดากุล. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. อัดสำเนา.
- ดวงกมล มาลารัตน์, ร.ท. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนายเรืออากาศ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. "การวัดทัศนคติ," ใน เอกสารการอบรมการวิจัยขั้นสูงทางพฤติกรรมศาสตร์ เรื่อง การวัดทัศนคติเพื่อทำนายพฤติกรรมในระหว่างภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2523. หน้า 1-36. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2323. อัดสำเนา.
- ทศพล สังข์ทิดนุ. ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- เทคโนโลยีราชมงคล, สถาบัน. หลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หมวดวิชาศึกษาทั่วไป สายศิลปศาสตร์(หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2541). กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2541.
- _____. เอกสารสถิติข้อมูลนักศึกษาประจำปี 2542. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2542.
- ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา. "พฤติกรรมครูในการเรียนการสอน," ใน เอกสารการสอนชุดวิชา พฤติกรรมการสอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10. หน้า 119-141. กรุงเทพฯ : พันนี้พับลิชชิง, 2525.

- ธีระ รุญเจริญ. รายงานการวิจัยการศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียน พฤติกรรมของครู และพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช, 2526.
- บันลือ พุกกะวัน. ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2534.
- บุญญาภา แจ่มสี. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543.
- บุศรินทร์ เดชดำรงศรี. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543.
- ประมาณ สะกิมิ. "สื่อการสอน," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ฉบับเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนาง
เจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 5 รอบ. หน้า 338-340.
กรุงเทพฯ : วิสิทธ์พัฒนาจำกัด, 2535.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดย
ใช้ตัวสัมพันธ์ความกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- ปริญญ์ เกื้อหนุน. "เทคโนโลยี : ทางเลือกที่จำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน
ยุคโลกาภิวัตน์," สุทธิปริทัศน์. 9(27) : 45-53 ; กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม 2538.
- ปราโมทย์ ครองบุญศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจและความสามารถในการ
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- ปาริย์ วัชชวัลคุ. อิทธิพลขององค์ประกอบด้านลักษณะของนักเรียนสภาพแวดล้อมทางบ้านและ
สภาพแวดล้อมทางโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2530.
- พนัส หันนาคินทร์. การมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เกษตร, 2524.
- พยุศักดิ์ สนเทศ. "การประเมินพฤติกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา," สารพัฒนา
หลักสูตร. 78(2) : 19-23 ; กันยายน 2531.
- พรทิพย์ ถาวรจักร์. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

อัดสำเนา.

พวงมณี ดันติวงศ์, ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543.

พัสนี ด้วงพิบูลย์, หัวหน้าแผนกวิชาภาษาอังกฤษ. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543.

เพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล. "วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530. หน้า 111-112. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ไพฑูรย์ สินลารัตน์. การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. "ความสัมพันธ์ในหมู่นักศึกษา," ใน คัมภีร์มหาวิทยาลัย. หน้า 134-137. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2518.

ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

มันเกียรติ โกศลนิรติวงศ์. สภาพแวดล้อมในวิทยาลัยครูภาคตะวันตกในทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

มานิดา อุษชิน. "ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ," ใน เอกสารการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ กระทรวงศึกษาธิการ. หน้า 35. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา ลาดพร้าว, 2525.

มานิต บุญประเสริฐ และคณะ. การศึกษาวิเคราะห์ประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2531.

ยุวณัฐ วิพัชานนท์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทักษะคิดต่อการอ่าน แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตกรุงเทพฯ," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ 2531 – 2532. หน้า 386 – 387. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.

เยาวนารถ อุทัยมกุล. สภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2528. อัดสำเนา.

- รสริน ววรรณะภัก. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.
- รัตนา ดวงแก้ว. สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างเซาว์ปัญญา สภาพแวดล้อมทางปัญญาและฐานะทางสังคมมิติ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- รัตนา รอดอ่อง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ฝึกอ่านในใจซ้ำๆ อย่างเดียวกับที่ฝึกอ่านในใจซ้ำๆพร้อมกับการฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติและความเร็วที่ช้ากว่าปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536. อัดสำเนา.
- รุจจิพร บัวแก้ว. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นุชนาฏ วรยศศรี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2543.
- ลลิตา ศรีไทย. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูและการศึกษาการพัฒนาความรู้ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- เลิศพร ภาระสกุล. รายงานการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2527.
- วราพร พุ่มมณี. พฤติกรรมของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการใช้กิจกรรมและสื่อการสอนสำเร็จรูปตามคู่มือครู : การศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. บุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, พวงทิพย์ ชัยพิศาลสุขขี และ พนิดา ดามาพงศ์. รายงานผลการวิจัยเรื่องนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- วิจิตร ศรีสอาน. "การอุดมศึกษากับความเป็นนานาชาติ," อุดมศึกษาปริทัศน์. 5(3) : 8 ; กรกฎาคม 2534.
- _____. หลักการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

- วิชชุดา เดียวกุล. ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มที่มีต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.
- วิชากร, กรม. กองวิจัยทางการศึกษา. รายงานการวิจัยการศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่1และปีที่2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา ลาดพร้าว, 2526.
- วิเชียร ท่อนทอง. การสำรวจนิสัยและทัศนคติที่มีต่อการเรียนและทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนิสิตนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537. อัดสำเนา.
- วินิจ โชติสว่าง. ราชชมงคล 25ปี. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2542.
- วิไลวรรณ พิธิยานุวัฒน์ และ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. "วิธีการประเมินสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย," ครุศาสตร์. 6(3) : 21 - 34 ; พฤศจิกายน – ธันวาคม 2519.
- ศรีระพร จันทโนทก. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. "นโยบายการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยไทย : ESP และหรือ EGP," ศึกษาศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 12(1-4) : 101 – 112 ; ตุลาคม 2526 – กันยายน 2527.
- ศศิธร จ่างภากร. "ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง, " ใน รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2531. หน้า 113 - 114. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ศิกานต์ เพียรบุญญกรณ์. การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539. อัดสำเนา.
- ศิริพร จันทานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูและเวลาที่ใช้ในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- สงัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

- สนทยา เขมวรัตน์. ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สายวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพัฒนการพระนคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542. อัดสำเนา.
- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. การประเมินหลักสูตรคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของสถาบันส่งเสริม
การสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล, ร.ม.ว. ศึกษาธิการ. “ดิง ร.ร. สอนภาษาอังกฤษสับสน ศษ. ลุยปฏิรูป
ฟุดฟิดฟอไฟใหม่,” ไทยรัฐ. 51(15451) : 12 ; 11 พฤษภาคม 2543.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. “สาเหตุการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน,” วารสารการศึกษาแห่งชาติ.
14(4) : 68-83 ; เมษายน – พฤษภาคม 2523.
- สุจิตณา คณิตวรานันท์, พ.ด. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษกับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเตรียมทหารชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์
พบ.ม. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2539.
- สุดฤทัย มุขยวงศา. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณา
ความเป็นจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.
- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สุมลลิกา อุดการ. องค์ประกอบที่นอกเหนือสถิติปัญญาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2537. อัดสำเนา.
- สุมิตรра อังวัฒนกุล. การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. “ทิศทางใหม่ของการวิจัยการศึกษา,” วารสารการวัดผลการศึกษา. 2(3) :
1-8 ; มกราคม – เมษายน 2524.
- เสริม พัดชุมพร. การพัฒนาอาจารย์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในทรรชนะของ ผู้บริหาร
และอาจารย์มหาวิทยาลัย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2529. อัดสำเนา.
- อรนุช ปุณยนกนก. การวิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2526. อัดสำเนา.

- อรรณพ บรรจงสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่จัดกิจกรรมแบบโครงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- อรุณญา เวียงวะลัย. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติทางสังคม เจตคติต่อวิชาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2538.
- อัจฉรา สุขารมณ. เอกสารประกอบคำสอนวิชาพื้นฐานจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- เอกฉัตร พัฒราช. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- Al-Karni, A.S. "Students Perceptions of the Extracurricular Activities Program at King Saud University," Dissertation Abstracts International. 47 (9) : 3248-A ; March, 1987.
- Annis, Linda and David J.Kent. "The Effective of Study Techniques, Study Preferences and Familiarity on Later Recall," Journal of Experimental Education. 47 (2) : 92-95 ; Winter, 1978/1979..
- Astin, A.W. "Personal and Environmental Factors Associated with College Dropout among High Aptitude Students," Journal of Educational Psychology. 55 (4) : 219 - 227 ; August, 1964.
- Astin, A.W., and R.J. Panos. The Educational and Vocational Development of College Students. Washington, D.C. : American Council on Education, 1969
- Bloom, Benjamin S. Human Characteristics and School Learning. New York : Mc Graw – Hill, 1976.
- Bounomo, C.L. "The Successful and Unsuccessful Foreign Language Student : The Affective Domain," Dissertation Abstracts International. 51 (2) : 437-A ; August, 1990.
- Boyd, William M. The Forgotten Side of the Black Undergraduate : An Assessment of Academic Achievements and Aspirations During the 1970's. Paper presented at the annual meeting of the American Educational Research, April, 1979.
- Brashear, N.L. "Sibling and Parental Behavior in Literacy Development," Dissertation Abstracts International. 54 (6) : 2131-A ; December, 1993.

- Brown, Douglas H. Principles of Language Learning and Teaching. New Jersey : Prentice-Hall, 1980.
- Broxie, G.J. "Parental Participation in Homework Completion as a Predictor of Academic Success of Students in the Single Parent Family," Dissertation Abstracts International. 48 (11) : 2806-A ; May, 1988.
- Cartwright, Carol A. and G. Phillip Cartwright. Developing Observation Skills. 2nd ed. New York : McGraw-Hill Book, 1984.
- Casey, A.C. "A Study of the Relationship of Student Participation in the Activities Program to Student Achievement, Attendance, and Scores on College Admissions Examination," Dissertation Abstracts International. 47 (1) : 30-A ; July, 1986.
- Cogan, Morris L. "Studies of Teacher Behavior," Journal of Experimental Education. 45 (3) : 137-139 ; January, 1975.
- Cotten, Theodora. "Parental Attitude toward Reading : Its Relationship with the Reading Achievement and Attitude toward Reading of First Grade Students," Dissertation Abstracts International. 54 (7) : 2520-A ; January, 1994.
- Cronbach, Lee J. Essential of Psychological Testing. 3rd ed. New York : Harper and Row, 1970.
- David, Arthur De Coster. "Some Effects of Different Classroom Conditions Upon Interpersonal Relationships, Personal Adjustment and Achievement for College Freshmen," Dissertation Abstracts International. 31 (1) : 5789-A ; May, 1971.
- Desiderato, Otello, and Patricia Koskinen. "Anxiety, Study Habits and Academic Achievement," Journal of Counseling Psychology. 16 (2) : 162-165 ; March, 1969.
- Ehrlech, Eugene H. How to Study and Get Higher Marks. New York : Thomas Y. Crowell Company, 1969.
- English, Horace B. , and Ava Champney English. A Comprehension Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. London : Longmans Green and Co., 1958.
- Eysenck, H.J., W. Arnold, and R. Meili. Encyclopedia of Psychology. London : Search Press Limited, 1972.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5th ed. Auckland : McGraw-Hill, 1981.

- Flanders, Ned A. Analyzing Teaching Behavior. London : Addison Wesley Publishing, 1970.
- Flemming, Michael C. and Joseph G. Nellis, Principles of Applied Statistics. London : Routledge, 1994.
- Freund, John E. Modern Elementary Statistics. 5th ed. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1979.
- Gardner, R.C. Focus on the Learner : Pragmatic Perspectives for the Language Teacher. Rowley : Newbury House, 1973.
- _____. Social Psychology and Second Language Learning. London : Arnold Publishers Ltd., 1985.
- Gardner, R.C. and W. E. Lambert. Attitudes and Motivation in Second Language Learning. Rowley : Newbury House, 1972.
- Garrison, Karl C., Albert J. Kingston and Arthurs S. McDonald. Educational Psychology. Bombay : Vakils, 1966.
- ✓Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill, 1973.
- Hancock, Charles R. "Student Aptitude, Attitude and Motivation," in Foreign Language Education : A Reappraisal. edited by Dale L. Lange and Charles J. James. p. 127 – 155. New York : National Textbook Co., 1972.
- ✓Husen, Torsten and T. Neville Postlethwaite. The International Encyclopedia of Education. v.1 London : Pergamon Press Ltd., 1985.
- Jakobovits, Loen A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. 2nd ed. Rowley Mass : Newbury House Publishers, 1971.
- Karmas, Constantine. "Progress Through College : Determinants of Successful Completion of Each Undergraduate Year," Dissertation Abstracts International. 35 (11) : 7081-A ; May, 1975.
- Krashen, S.D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Lindgren, Henry C. The Psychology of College Success. New York : John Wiley, 1969.
- Maddox, Harry. How to Study. London : The English Language Book Society, 1965.
- Naisbitt, John. Global Paradox. London : Nicholas Brealey, 1994.
- Newcomb, Theodore M. Social Psychology. New York : Dryden Press, 1954.

- Ralph, Edwin G. "The Unmotivated Second Language Learner : Can Students Negative Attitudes Be Changed?," The Canadian Modern Language Review. 3 (3) : 493 - 501 ; Spring, 1982.
- Romine, Stephin. "Student and Faculty Perception of Effective University Instruction Climates," Journal of Educational Research. 68 (4) : 139-143 ; December, 1974.
- Schumann, J.H. "Social and Psychological Factor in Second Language Acquisition," in Understanding Second and Foreign Language Issues & Approaches. edited by J.C. Richards. p. 164-168. Rowley : Newbury House, 1978.
- Shore, M.F. and A.H. Liema. "Parential Perceptions of the Student as Related to Academic Achievement in Junior College," The Journal of Experimental Education. 30 (6) : 391 ; December, 1960.
- Sion, M.A. "The Relationship of College Student Attitudes, Motivation, and Anxiety to Second Language Achievement : A Test of Gardner's Model," Dissertation Abstracts International. 53 (12) : 4239-A ; June, 1993.
- Smith, Samuel. Best Methods of Study. London : Barnes & Noble Inc., 1970.
- Song, In-Sub and John Hattie. "Home Environment, Self-Concept, and Academic Achievement : A Casual Modeling Approach," Journal of Educational Psychology. 76 (6) : 1269-1281 ; December, 1984.
- Subramaniam, R. A Study of the Roles of Attitudes and Motivation in the Acquisition of English as a Second Language by Fifth Form Malay Medium Pupils in Selangor. Master's Thesis Malaga : University of Malaga , 1976. Photocopied.
- Thurstone, L.L. Attitude Theory and Measurement. New York : John Wiley and Sons, 1964.
- Triandis, Harry C. Attitude and Attitude Change. New York : John Wiley and Sons, 1971.
- Trieste, Van and Francis Robert. "The Correlation between Puerto Rican University Students' Attitudes Towards Speakers of American English and the Students' Achievement in English as a Second Language," Dissertation Abstracts International. 46 (8) : 2218 -A ; February, 1986.
- Tsai, Den-Mo. "Family Impact on High-achieving Chinese-American Students : A Qualitative Analysis," Dissertation Abstracts International. 53 (9) : 3129-A ; March, 1993.

- Wongsotorn, Achara. "Relationships between Student Background and Motivation toward English Achievement," Pasaa. 6 (1-2) : 221-225 ; October, 1976.
- _____. Relationship of Attitude and Aptitude to the Achievement in English of Thai First Year College Students. Doctor's Thesis Minesota : University of Minesota, 1975. Photocopied.
- Wrenn, C. Gilbert. Study Habits Inventory. Stanford : Stanford University Press, 1968.
- Yamoor, Khalida. "A Study of Attitudes in Second Language Learning," Dissertation Abstracts International. 46(12) : 3626 – A ; June, 1986.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ลักษณะรายวิชาภาษาอังกฤษ 1

ลักษณะรายวิชาวิชาภาษาอังกฤษ 1 (สถาบันเทคโนโลยี. 2541 : 31)

รหัสและชื่อ	01-320-101 ภาษาอังกฤษ 1 (English 1)
สภาพรายวิชา	วิชาบังคับในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส) ทุกสาขาวิชา
ระดับรายวิชา	ภาคเรียนที่ 1 ชั้นปีที่ 1
พื้นฐาน	-
เวลาศึกษา	54 คาบเรียนตลอด 18 สัปดาห์ ทฤษฎี 3 คาบต่อสัปดาห์ และ นักศึกษาจะต้องใช้เวลาศึกษา ค้นคว้านอกเวลา 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
หน่วยกิต	3 หน่วยกิต
จุดมุ่งหมายรายวิชา	1. เข้าใจสาระสำคัญของเรื่องที่ฟังและอ่าน 2. ใช้ศัพท์สำนวนและโครงสร้างภาษาที่เหมาะสมในการพูด และเขียนข้อความสั้นๆ 3. ใช้ภาษาที่เหมาะสมในการสื่อสารทั่วไป 4. พัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน 5. มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร และการหาความรู้เพิ่มเติม
คำอธิบายรายวิชา	ศึกษาและฝึกทักษะเกี่ยวกับการใช้ศัพท์ สำนวน และโครงสร้างภาษา ที่เหมาะสมในการสนทนา ได้ตอบ ทักทาย แนะนำ ขอร้อง ขออนุญาต ขอบคุณ ขอโทษ ฝึกทักษะการอ่านและเขียนข้อความสั้นๆในการบอก ขั้นตอนการปฏิบัติ บรรยายลักษณะสิ่งของทั่วไป อธิบายเหตุการณ์ ในอดีต ปัจจุบัน อนาคต โดยเน้นจับสาระสำคัญของเรื่อง สรุปความ และตอบคำถาม

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำปริญญาโท ระดับมหาบัณฑิต เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

ขอความร่วมมือจากนักศึกษา กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อ ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด คำตอบและข้อเสนอแนะของท่านจะถือเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวท่านหรือผลการเรียนของท่าน ข้อมูลที่ได้จากท่านจะนำไปแปลผลและสรุปผลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักศึกษา

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ○ หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักศึกษา หรือตอบคำถามลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. คณะวิชาที่กำลังศึกษาอยู่

- ☐ คหกรรมศาสตร์
- ☐ ศิลปกรรม
- ☐ บริหารธุรกิจ

2. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อเดือน) โดยประมาณ บาท

ตอนที่ 2
แบบสอบถามนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ที่นักศึกษาปฏิบัติ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
1.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนในแต่ละวันและปฏิบัติตามแผนนั้น.....					
2.	ข้าพเจ้าอ่านบทเรียนภาษาอังกฤษล่วงหน้าก่อนเข้าเรียนในแต่ละครั้ง.....					
3.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนภาษาอังกฤษทันเวลาที่อาจารย์เข้าสอนทุกครั้ง.....					
4.	เมื่อขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะติดตามเนื้อหาโดยสอบถามจากเพื่อนหรืออาจารย์ผู้สอนทันที.....					
5.	ข้าพเจ้าวางแผนทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการสอบ.....					
6.	ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าตั้งใจฟังอาจารย์สอน.....					
7.	ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะจดประเด็นสำคัญของเรื่องที่เรียน.....					
8.	ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักง่วงนอน.....					
9.	ในขณะที่เรียน ข้าพเจ้าจะซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย.....					
10.	ข้าพเจ้าชอบคุยกับเพื่อนในขณะที่อาจารย์กำลังสอน.....					
11.	ข้าพเจ้านำงานอื่นขึ้นมาทำขณะที่อาจารย์กำลังสอน.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
12.	ข้าพเจ้าพยายามเลือกที่นั่งด้านหลัง เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกอาจารย์เรียกให้ตอบคำถาม...					
13.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในห้องสมุด.....					
14.	ขณะอยู่บ้าน ข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ดูทีวี วิดิทัศน์ หรือฟังเพลง.....					
15.	เมื่อว่างจากการเรียน ข้าพเจ้าจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน.....					
16.	ข้าพเจ้าจัดแบ่งเวลาไว้สำหรับการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษ หรือทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
17.	ก่อนลงมือทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะพยายามทำความเข้าใจเรื่องที่จะทำก่อน.....					
18.	ถ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอคำแนะนำจากอาจารย์.....					
19.	ถ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษไม่ทัน ข้าพเจ้าจะขอลอกจากเพื่อน.....					
20.	เหตุผลที่ข้าพเจ้าไม่เข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะทำการบ้านไม่เสร็จ					
21.	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง.....					
22.	ข้าพเจ้าทำบันทึกย่อหรือขีดเส้นเนื้อหาสำคัญ เพื่อช่วยในการทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
23.	ข้าพเจ้าไม่มีสมาธิในการทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
24.	ข้าพเจ้าต้องช่วยงานผู้ปกครองจนไม่มีเวลา ทบทวนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
25.	ข้าพเจ้านำตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษติดตัว เพื่อทบทวนบทเรียนทุกครั้งที่ว่าง.....					

ตอนที่ 3

แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ.....					
2.	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุด.....					
3.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงภาษาอังกฤษ.....					
4.	ในแต่ละสัปดาห์ควรมีชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น.....					
5.	การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความจำเป็นสำหรับการเรียนในสาขาวิชาเอกของข้าพเจ้า.....					
6.	เมื่ออาจารย์กำหนดให้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ.....					
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อทราบว่าอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษไม่มา หรือดสอน.....					
8.	การเรียนภาษาอังกฤษยากกว่าการเรียนวิชาชีพ.....					
9.	เวลาอ่านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าพบคำศัพท์ยากข้าพเจ้าจะเลิกอ่านทันที.....					
10.	การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น.....					
11.	เมื่อมีเวลาว่าง เช่น พักกลางวัน ข้าพเจ้าจะเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือพิมพ์, นิทาน, การ์ตูน ที่เป็นภาษาอังกฤษ.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
12.	ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ ในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ของข้าพเจ้า.....					
13.	ข้าพเจ้าภาคภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษ กับชาวต่างประเทศได้.....					
14.	กิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่น ร้องเพลง เล่น เกมส์ ช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจเมื่อมีปัญหาในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ.....					
16.	ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการประกอบ อาชีพของข้าพเจ้า เมื่อเรียนจบแล้ว.....					
17.	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก					

ตอนที่ 4

แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษ วิชาภาษาอังกฤษ.....					
2.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีเพื่อน ต่างชาติ.....					
3.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วม กิจกรรมของชมรม หรือสมาคมเพื่อฝึกฝน การใช้ภาษาอังกฤษ.....					
4.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าอ่านตำราเรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....					
5.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าฟังวิทยุ เทป หรือดูโทรทัศน์ที่มีรายการภาษาอังกฤษ.....					
6.	ผู้ปกครองซื้อหนังสือ, หนังสือพิมพ์ หรือ วารสารภาษาอังกฤษให้อ่านเพื่อเพิ่มพูน ความรู้ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า.....					
7.	ผู้ปกครองให้เงินซื้ออุปกรณ์การเรียนภาษา อังกฤษ.....					
8.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์ ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
9.	ผู้ปกครองพึงพอใจ เมื่อข้าพเจ้าพูดภาษา อังกฤษได้.....					
10.	ผู้ปกครองชมเชยหรือให้รางวัล เมื่อข้าพเจ้า สอบภาษาอังกฤษได้คะแนนดี.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
11.	เมื่อมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า สามารถปรึกษากับผู้ปกครองได้.....					
12.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการศึกษาวิชา ภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง.....					

ตอนที่ 5
แบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่นักศึกษาปฏิบัติ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
1.	ข้าพเจ้าลอกการบ้านวิชาภาษาอังกฤษจากเพื่อน.....					
2.	เพื่อนจะช่วยเหลือเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
3.	ข้าพเจ้าคุยกับเพื่อนที่สนใจการเรียนภาษาอังกฤษ.....					
4.	ข้าพเจ้าและเพื่อนทบทวนวิชาภาษาอังกฤษก่อนสอบด้วยกัน.....					
5.	เมื่อมีงานกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนจะชักชวนให้ข้าพเจ้าเข้ากลุ่มด้วย.....					
6.	เพื่อนจะให้คำแนะนำในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแก่ข้าพเจ้า.....					
7.	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าชวนเพื่อนเข้าห้องสมุดอ่านหนังสือ หรือฟังเทปภาษาอังกฤษ.....					
8.	ในวันหยุด ข้าพเจ้าและเพื่อนมาทำรายงานวิชาภาษาอังกฤษที่วิทยาเขต.....					
9.	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้าชอบนำปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษมาพูดคุยหรืออภิปรายกับเพื่อน.....					
10.	ข้าพเจ้าและเพื่อนเป็นสมาชิกชมรมภาษาอังกฤษ.....					
11.	ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเพื่อน.....					

ตอนที่ 6

แบบสอบถามบรรยากาศทางวิชาการ

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	วิทยาเขตส่งเสริมให้นักศึกษาจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ.....					
2.	อาจารย์ส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือเข้าร่วมกิจกรรม วิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี.....					
3.	นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความร่วมมืออย่างดีในการ ทำกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษ.....					
4.	ภายในห้องเรียนมีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสม....					
5.	วิทยาเขตมีห้องปฏิบัติการภาษาที่ทันสมัย.....					
6.	อาจารย์ใช้สื่อในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็น ประจำ.....					
7.	ห้องสมุดมีหนังสือภาษาอังกฤษที่ทันสมัยเพียงพอ					
8.	ห้องสมุดมีวิดีโอ บทสนทนาภาษาอังกฤษเพียงพอ					
9.	ห้องสมุดมี CD เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพียงพอ.....					
10.	ห้องสมุดมีเทปคาสเซ็ทบทสนทนาภาษาอังกฤษ เพียงพอ.....					
11.	ห้องสมุดมีหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเพียงพอ.....					
12.	วิทยาเขตมีระบบอินเทอร์เน็ตที่ทันสมัย.....					

ตอนที่ 7

แบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ขอให้นักศึกษาเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	อาจารย์ชี้แจงจุดมุ่งหมายของการเรียนในแต่ละครั้งอย่างชัดเจนก่อนเริ่มสอน.....					
2.	อาจารย์นำเสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนอย่างเหมาะสม.....					
3.	อาจารย์อธิบายจุดมุ่งหมายและลักษณะของงานที่มอบหมายให้นักศึกษาทำอย่างชัดเจน.....					
4.	อาจารย์มีความรู้ในเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี.....					
5.	อาจารย์สามารถอธิบายเนื้อหาวิชาได้เข้าใจชัดเจน.....					
6.	อาจารย์ทบทวนและสรุปเนื้อหาที่สอนในแต่ละครั้ง.....					
7.	ขณะสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ให้ความสนใจแก่นักศึกษาอย่างทั่วถึง.....					
8.	อาจารย์ให้โอกาสนักศึกษาซักถาม เมื่อไม่เข้าใจ.....					
9.	อาจารย์ใช้สื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ.....					
10.	อาจารย์มีแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมภาษาอังกฤษให้นักศึกษาทำเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาใหม่มากขึ้น.....					
11.	อาจารย์พยายามที่จะให้นักศึกษาพูดกับอาจารย์หรือพูดกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษในแต่ละคาบ.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
12.	อาจารย์ชมเชยนักศึกษาเมื่อทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมภาษาอังกฤษที่มอบหมายได้ถูกต้อง.....					
13.	การบ้านวิชาภาษาอังกฤษที่อาจารย์ให้ทำยากเกินไป.....					
14.	อาจารย์ตรวจแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทำและส่งคืนให้อย่างรวดเร็ว.....					
15.	เมื่อนักศึกษาทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษผิดอาจารย์จะอธิบายให้นักศึกษาทราบว่าที่ถูกต้องเป็นอย่างไร.....					
16.	อาจารย์จัดให้มีการทดสอบย่อยภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษาทราบว่าต้องปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองอย่างไรบ้าง....					
17.	อาจารย์ออกข้อสอบภาษาอังกฤษได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชาที่สอน.....					
18.	อาจารย์ ขี้บ่น จู้จี้ หรือดุมากเกินไปจนนักศึกษาไม่กล้าซักถาม.....					
19.	อาจารย์ชอบพูดนอกเรื่องในขณะที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
20.	อาจารย์พูดเสียงดังชัดเจนขณะที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
21.	อาจารย์ลำเอียงในการให้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
22.	อาจารย์รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา.....					
23.	อาจารย์มีความกระตือรือร้นกระตือรือร้นในการสอน.....					
24.	อาจารย์เข้าสอนตรงเวลา.....					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
25.	อาจารย์มีความตั้งใจในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
26.	อาจารย์สอดแทรกเกร็ดความรู้ทั่วไปในขณะที่สอนทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					

ภาคผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนิตยในการเรียนเท่ากับ .8886

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามนิตยในการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	4.4000
2.	5.5297
3.	4.0080
4.	4.7954
5.	4.1869
6.	4.6799
7.	6.2554
8.	5.4383
9.	3.9112
10.	3.8330
11.	3.5864
12.	2.2405
13.	2.7509
14.	2.5356
15.	0.9002
16.	4.6914
17.	7.1873
18.	10.3775
19.	7.0465
20.	1.4653
21.	4.3147
22.	3.5892
23.	5.6411
24.	2.5423
25.	2.3305

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ .8748
 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามเจตคติในการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	6.7294
2.	3.5594
3.	4.8701
4.	4.9945
5.	2.5183
6.	6.2905
7.	6.2000
8.	4.6799
9.	5.8847
10.	5.2000
11.	2.3591
12.	2.1529
13.	2.9725
14.	4.4147
15.	3.5734
16.	2.3606
17.	5.8504

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้านเท่ากับ .8987

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	6.7004
2.	4.5753
3.	7.3790
4.	6.3500
5.	6.4841
6.	4.4594
7.	8.6963
8.	5.9829
9.	5.0283
10.	8.9942
11.	6.1422
12.	0.6108

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนเท่ากับ .6838
 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	4.1110
2.	0.3174
3.	5.1338
4.	2.6737
5.	2.9037
6.	1.1741
7.	5.4465
8.	5.1667
9.	6.4841
10.	3.6173
11.	7.5144

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามบรรยาภาศทางวิชาการเท่ากับ .9024
 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามบรรยาภาศทางวิชาการ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	4.1340
2.	3.1402
3.	4.3653
4.	5.3033
5.	5.5663
6.	9.0815
7.	5.6986
8.	7.4448
9.	6.3458
10.	8.1217
11.	7.1288
12.	3.9362

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอน
ภาษาอังกฤษ .9099

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1.	2.6458
2.	4.0176
3.	5.4222
4.	5.0683
5.	4.8411
6.	5.6745
7.	5.4578
8.	5.6931
9.	3.5496
10.	7.0310
11.	4.3793
12.	4.2332
13.	0.8309
14.	2.7386
15.	5.2274
16.	5.8704
17.	2.8737
18.	2.6458
19.	2.0521
20.	2.0579
21.	3.1660
22.	6.4245
23.	6.5077
24.	6.4156
25.	6.1386
26.	5.7488

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชมพันธุ์ ฤกษ์ธร ณ อยุธยา	อดีตหัวหน้าสาขาวิชาการอุดมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังฉรา วัฒนารงค์	สาขาวิชาการอุดมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ อันตระกูล	ภาควิชาภาษาตะวันตก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงมณี ดันติวงศ์	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพระนครใต้
5. อาจารย์ พัสณี ตัวงพิบูลย์	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพระนครใต้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนุชนาฏ วรยศศรี
วันเดือนปีเกิด	25 มีนาคม 2500
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	29/47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 13 แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ 10600
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2517	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
พ.ศ. 2521	ค.บ. (การสอนภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2544	กศ.ม (การอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

บทคัดย่อ
ของ
นุชนาฏ วรยศศิริ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2544

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ และศึกษาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่1 ปีการศึกษา2543 รวมทั้งสิ้น 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักศึกษา และแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอน แบบสอบถามที่ส่งไปได้รับคืน และมีความสมบูรณ์คิดเป็น ร้อยละ 100.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ นิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ได้ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

FACTORS RELATED TO ACHIEVEMENT IN ENGLISH OF STUDENTS
IN RAJAMANGALA INSTITUTE OF TECHNOLOGY
PHRA NAKHON TAI CAMPUS

AN ABSTRACT
BY
NUDCHANARD VORAYODSRI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

May 2001

The purposes of this research were to investigate relationships between students' factors, social factors and learning factors of students in Rajamangala Institute of Technology, Phra Nakhon Tai Campus and to determine factors predicted achievement in English. The sample of the study consisted of 154 first year diploma students in Rajamangala Institute of Technology, Phra Nakhon Tai Campus in the academic year 2000. The instruments used to collect data were a students' background questionnaire and five rating scale questionnaires about students' factors, social factors and learning factors. One hundred percent of the questionnaires were returned with completeness. Arithmetic mean, standard deviation, Pearson's product moment correlation and stepwise multiple regression were utilized for data analysis which yielded the following results :

1. The students' factors in study habit, English learning attitude and the social factors in family's learning support had positive relation with achievement in English at .01 level of statistical significance. Besides the social factors in companions' relationship and the learning factors in English teaching behaviour had positive relation with achievement in English at .05 level of statistical significance.

2. The students' factor in English learning attitude could explain 21.80 percent of achievement in English of students in Rajamangala Institute of Technology, Phra Nakhon Tai Campus at .001 level of statistical significance.